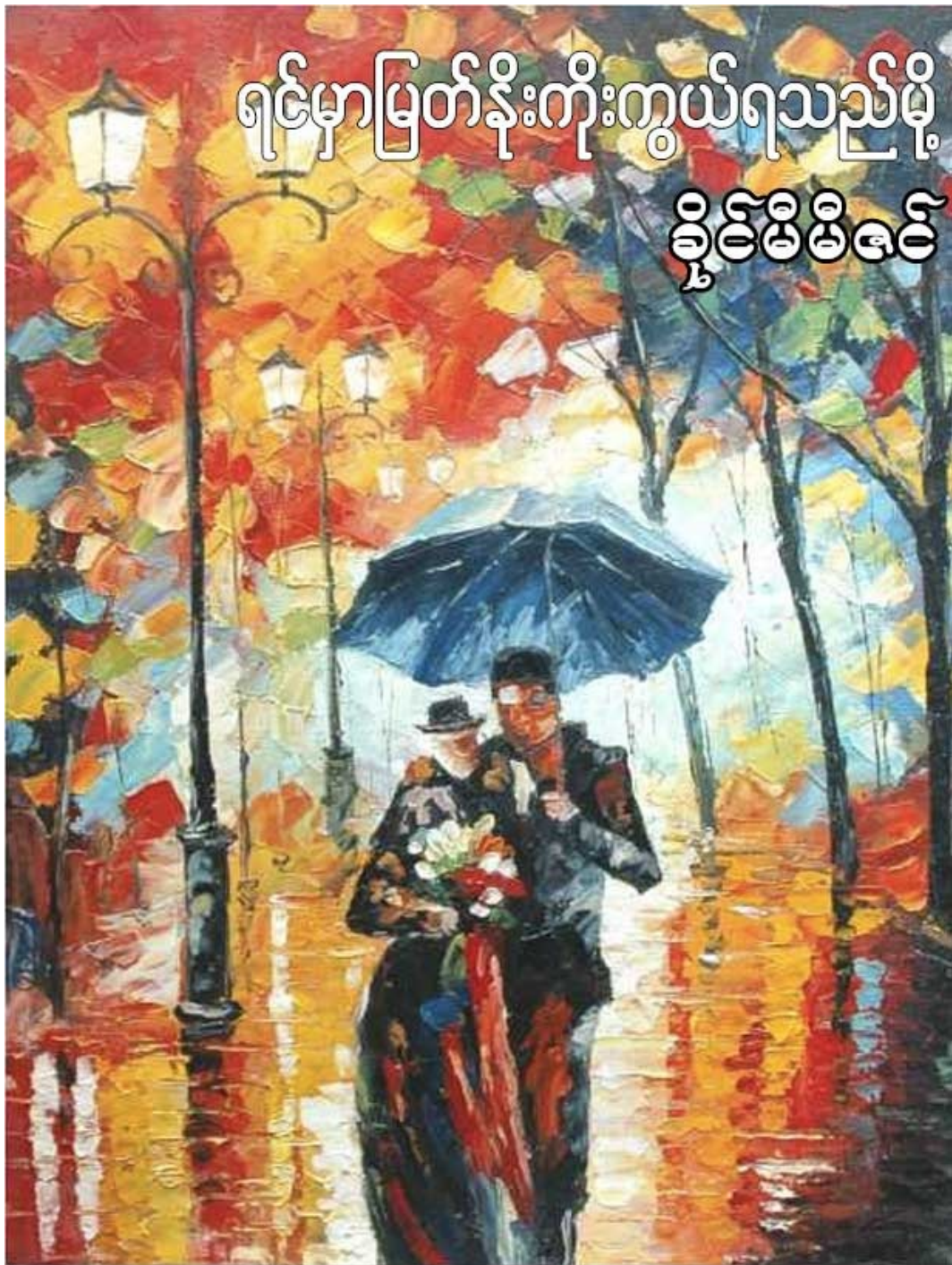

ရင်မှာမြတ်နိုးကိုးကွယ်ရသည့်မိုး ခွင်မိမိခင်

ရင်မှာ မြတ်နိုးကိုးကွယ်ရသည်မို့

(၁)

အိမ်ရှေ့က လူခေါ်ဘဲလဲသံမြည် လာသည်မို့ မေအိန္ဒြေဦးသည် လက်ထဲက သင်နေသော ဟင်းရွက်တွေ ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချကာ အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

သံဆွဲတံခါး အပြင်ဘက်တွင် မိမိ ချစ်မြတ်နိုးရလွန်းပါသော ဖခင်ကြီးနှင့် အတူ ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို သားရေသေတ္တာ ခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ်တွေ နှင့် အတူ တွေ့ မြင်လိုက် ရသော အခါ မေအိန္ဒြေဦး၏ ခြေလှမ်းများ တုန်ခန် ဖြစ်သွားရသည်။

‘သမီး အိန္ဒြေဦး တံခါးဖွင့်လေ...’

‘ဪ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...’

ဖခင် ဖြစ်သူ၏ အသံကို ကြားရမှ မေအိန္ဒြေဦးသည် ကိုယ်ကလေး ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်တွန့် သွားပြီး တံခါးဆီသို့ အပြေးကလေး လာကာ ခတ်ထားသော သော့ကို လျင်မြန်စွာ ဖွင့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်စိအစုံက ဖခင်၏ နံဘေးမှ အမျိုးသမီး ငယ်ငယ်ကို ကြည့်နေသကဲ့သို့ အမျိုးသမီး ငယ်ငယ်၏ မျက်လုံးများ ကလည်း သူ့ကို ကြည့်နေကြ၏ ။

‘လေးခင်ခင်... ဒါ အစ်ကိုကြီးရဲ့... တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး မေအိန္ဒြေဦး ဆိုတာပေါ့’

အမျိုးသမီးငယ်က မပွင့်တပွင့်ကလေးပြုံး၍ ခပ်တွေ တွေ ရှိနေသော မေအိန္ဒြေဦး၏ မျက်နှာ ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘သမီး... အိန္ဒြေ...’

‘ရှင်... ဖေဖေ...’

‘ဒီဒေါ်လေးခင်ခင်က မေမေ့လက်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူလေ...ခု ဖေဖေတို့နဲ့ အတူနေဖို့ လိုက်လာတာ...’

‘ဟင်...’

တိုက်ပုံအင်္ကျီကိုချွတ်ရင်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ကလေး ပြောလိုက်သော ဖခင် ဖြစ်သူ၏ စကားက မေအိန္ဒြေဦးကိုတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွဲခါပစ်လိုက်သည်သို့ဖြစ်သွားပြီး လက်ထဲက သော့ခလောက် ကြီးကိုပင် လွှတ်ကျသွားစေခဲ့သည်။

လေးခင်ခင်က နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်သွားသော မေအိန္ဒြေဦးကို ကြည့်နေရာမှ ဦးမင်းသိမ်း၏ မျက်နှာကို ပြောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ဦးမင်းသိန်း ကတော့ အပြုံး မပျက်ပါ...။

‘သမီး... မနက်က ဖေဖေ ရှင်းခိုင်းထားတဲ့ အိပ်ခန်း ရှင်းပြီးပြီလား...’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...ဖေဖေ...’

‘အေး... အဲဒီ အခန်းလေးက လေးခင်ခင် အတွက်ပဲ... လေးခင်ခင်ကို ပိုပေးပြီး သမီး ဖေဖေ့ဆီကို ပြန်လာခဲ့...’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ...’

‘အို... နေပါစေ... လေးခင်ဘာသာ သယ်ပါမယ်...’

‘ရပါတယ်...’

လေးခင်ခင် သယ်မည့် ဟန်ပြုနေသော သားရေသတ္တာကြီးကို မေအိန္ဒြေဦးက ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီး ရှေ့ကနေ လျှောက်သွားသဖြင့် လေးခင်ခင်လည်း သူ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် အိပ်ခန်းနှစ် ခန်းယှဉ်၍ ရှိသည့်အနက် ခေါင်းရင်းခန်းကို လေးခင်ခင် ရလိုက်သည်။

မေအိန္ဒြေဦးသည် အောက်ထပ်ဆီသို့ ပြန်ပြေးဆင်းခဲ့ပြီး ဖခင်ကြီးအတွင် အသင့်ဖျော်ထားသော သံပရာရည်ဖန်ခွက်ကိုယူကာ အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ဘာကို ကောက်ချက်ချမှန်းဒေသသော တွေ ဝေစိတ်ကြီးစွာ ဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

အိမ်နေ အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ပြီးစီးသွားသော ဦးမင်းသိမ်းသည် သူ ထိုင်နေကျပက် လက်ကုလားထိုင်ကြီး ပေါ်တွင် သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်နေ၏ ။

သမီး ဖြစ်သူကို တွေ့လိုက်တော့ သူသည် ကိုယ်ကိုမတ်၍ ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။

မေအိန္ဒြေဦးက ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးအနီးရှိ ခုံပုကလေးပေါ်တွင် သံပရာရည် ဖန်ခွက် ကို ချပေးလိုက် သည်။

‘ထိုင်ဦး သမီး...’

ဖခင်၏ ရှေ့ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မေအိန္ဒြေဦးသည် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်ချပြီး လူမှန်းသိ တတ်စကတည်းက မိခင်လို တစ်မျိုး... ဖခင်လို တစ်ဖုံ ချစ်ကြောက်ရိသေ့ခဲ့ရသော ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

‘လေးခင်ခင် ဘာလုပ်နေသလဲ သမီး...’

‘မေမေ ခုပြောမယ့် စကားကို သမီး သေသေချာချာ နားထောင်ပြီး မိန်းမသားချင်း ညှာတာ ထောက်ထားစိတ်ထားပါ သမီး...’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့... သမီး နားထောင်နေပါတယ်... ဖေဖေ...’

‘သမီး ဦးစွာ နားလည်ထားဖို့က လေးခင်ခင်ဟာ ပညာတတ်မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပဲ... ပြီးတော့ မျိုးကြီးဆွေကြီးထဲက မိန်းကလေး တစ်ယောက် နားလည်တယ်နော်...’

ဦးမင်းသိမ်းက သံပရာရည်ခွက်ကို လှမ်းယူရင်း စကားပလွှင့်ခံနေ၏ ။

သူ့ ဖေဖေ စကားတွေ မှာ လိုရင်း ကို ရောက်မလာနိုင်သေးသဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးမှာ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်၍ နေရှာ၏ ။

ဦးမင်းသိမ်းသည် သံပရာရည်ကို တစ်ကျိုက်နှစ် ကျိုက်သောက်လိုက်ပြီးမှ...

‘လေးခင်ခင်ဟာ သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့ လူမှု ရေး ပြဿ နာတစ်ခုကို ကြုံတွေ့နေရတယ် သမီး... သူ့ဘဝကိုတောင် သူ အဆုံးစီရင်ဖို့ ကြံစည်နေတာ တွေ ခဲ့ရလို့ ဖေဖေ သူ့ကို ဝင်ထိန်းခဲ့ရတယ်’

ဦးမင်းသိမ်းက ချင့်ချင် ချိန်ချိန်ဟန်ဖြင့် စကားကို မဆက်သေးဘဲ သူ့ကို မျက်ဝန်းကလေး များ ပိုင်းခနဲ ဖြစ်စွာ ဖြင့် ကြည့်နေသော သမီး ဖြစ်သူကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဖေဖေ သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့တယ် သမီး...’

‘ဖေဖေ...’

တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ဖြင့် မေအိန္ဒြေဦး ကုန္ဒပင် မဆည်နိုင်ဘဲ ဝုန်းခနဲ ထရပ်ကာ ဖခင် ဖြစ်သူအား တုန်လှုပ်ချောက်ချားဟန်ဖြင့် ကြည့်နေ၏ ။

‘သမီး... သမီး မေအိန္ဒြေ အတွေ့တွေ အဆုံးအစွန်အထိ ရောက်မသွားနဲ့... လေးခင်ခင် ကို ဖေဖေ လူမှု ရေး အရ အမည် ခံရုံသာ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ... ဒါကြောင့် လဲ သူ့ကို သမီးနဲ့ ယှဉ်ရက် အိပ်ခန်းဆီကို ဖေဖေ ပို့ပေးခဲ့တာပေါ့...’

မေအိန္ဒြေဦးက ဦးခေါင်းကို သွက်သွက်ယမ်း၍ ဖခင်ကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာ၏ ။

‘သမီး ဖေဖေ ပြောတာကို သဘောမပေါက်ဘူး ထင်တယ် ဟုတ်လား...’

‘သမီး သမီး သဘောပေါက်တယ်... ဖေဖေ... သမီး သဘောပေါက်တယ်... ဒါပေမယ့် သမီး သဘောပေါက်သလို ပတ်ဝန်းကျင်က သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး သမီး... သမီး...’

‘သမီး... ခုကိစ္စမှာ ပတ်ဝန်းကျင် သဘောမပေါက်ဖို့ ပေါက်ဖို့ထက် ဖေဖေ သမီး သဘော ပေါက်ဖို့က အဓိကပဲ... ဖေဖေနဲ့ သမီးကြားမှာ ဘာပြဿ နာမှ ဖေဖေ

မရှိစေချင်ဘူး...'

‘ဘာထူးလဲ ဖေဖေရယ်... ဖေဖေ လက်ထပ်လာတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ဟာ ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်မှာ ဖေဖေမိန်းမပဲပေါ့... သမီးရဲ့ မိထွေးပဲပေါ့... ဖေဖေ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ယူလာရင် ယူလာတယ်ပေါ့... ဖေဖေရယ်... ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်စမ်းပါ...’

မေအိန္ဒြေဦးသည် သည်းထန်စွာ ရှိက်ငိုရင်း တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် မပြောစဖူး ဖခင် ဖြစ် သူကို ပြန်ပြောနေ၏။

‘မဟုတ်သေးဘူး သမီး... ဖေဖေသမီးကို ပြောနေတာ သမီး သဘောမပေါက်...’

‘အစ်ကိုကြီး...’

သူတို့အနီးကို လေးခင်ခင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ လိုက်ကြရသည်။

‘ဟင်... လေးခင်ခင်...’

‘ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး... လေးခင်ခင်ကြောင့် အစ်ကိုတို့ သားအဖရဲ့ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ မေတ္တာ ကမ္ဘာလေး မပျက်စေချင်ပါဘူး... လေးခင်ခင် သွားပါရစေ... ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ပဲ ရှိပါစေတော့ အစ်ကိုကြီးရယ်...’

မျက်ရည်လည်ရွှံနှင့် ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားရန် ပြင်လိုက်သော လေးခင်ခင်ကို ဦးမင်း သိမ်းက ထိုင်ရာမှ ထ၍ လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

‘မင်း ဘယ်ကိုမှ သွားစရာမလိုဘူး လေးခင်ခင်... မင်း ဘဝဟာ ဒီမှာ ငြိမ်းချမ်းစေရမယ်၊ သမီးလေး နားလည်လာအောင် အစ်ကိုကြီး ရှင်းပြမယ်... မင်း အပေါ်ထပ်မှာ အေးအေးလူလူ သွားအနားယူလိုက်ပါ လေးခင်ခင်...’

လေးခင်ခင်သည် သူ့လက်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်လုံးနှစ် ဘက်ကို သုတ်ရင်း အိမ်ပေါ် ထပ်ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်း သွား၏။

လေးခင်ခင် အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ရောက်သွားကာမှ ဦးမင်းသိမ်းသည် သမီး ဖြစ်သူကို လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

မေအိန္ဒြေဦးက ခေါင်းငုံ့၍ ရပ်နေရင်း ရှိုက်နေ၏ ။

‘သမီး...’

ဦးမင်းသိမ်းက သမီး ဖြစ်သူ၏ ပခုံးတစ်ဘက်ကို ကိုင်ကာ ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် သမီး၏ မေးဖျားကလေးကို မော့ယူလိုက်သည်။

‘လေးခင်ခင်ဟာ... ဣတ္ထိယသိုက်တူးသမား ယောက်ျား တစ်ယောက် ရဲ့ လိမ်လည်လှည့် ဖြား သွေးဆောင်မှု ကို ခံခဲ့ရတယ်... ဒီယောက်ျားကြောင့် မျှားပစ်ဆွေပစ်ခြင်းကိုလဲ ခံခဲ့ရတယ်... ဥစ္စာလိုလို့ ဖြားယောင်းခဲ့တဲ့ ယောက်ျားဟာ သူ့လိုဘက်ပြည့်တော့ လေးခင်ခင်ကို စွန့်ပစ်ပြီး ထွက် ပြေးသွားတယ်... သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျက်နှာ မဖော်ဝံ့အောင် အရှက်ရခဲ့တဲ့ လေးခင်ခင်ဟာ သူ့ သူငယ်ချင်းရှိတဲ့ ဖေဖေတို့ မြို့ ကို ရောက်လာတယ်... သူ့ သူငယ်ချင်းဟာ ဖေဖေရုံးက စာရေး မ တစ်ယောက် ပဲဆိုတော့ သူ့ကို လစ်လပ်နေတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ နေ့စားနဲ့ အလုပ်ခန့်ဖို့ ဖေဖေကို မေတ္တာရပ်ခံလာတယ်... အစကတော့ သူ့ကို ဖေဖေ အကြောင်းမသိဘဲ အလုပ်ခန့်လိုက်တာပါပဲ၊ မနေ့ကမှပဲ တင်တင်အေးက လေးလေးခင် သူ့အသက်သူ ရန်ရှာတဲ့အကြောင်း ဖေဖေကို ဖွင့်ပြော တယ်... ဒီတော့မှပဲ လေးလေးခင်ရဲ့ မလှပတဲ့ ဘဝအကြောင်းစုံကို ဖေဖေ သိခဲ့ရတာ သမီး...’

‘သူ... သူက ဟိုလူ ပစ်သွားကတည်းက သေကြောင်းမကြံဘဲ ခုမှ ဘာ ဖြစ်လို့ ကြုံရတာ လဲ... သူတို့ ဇာတ်လမ်းကို သမီး မယုံနိုင်ပါဘူး...’

‘ဪ... ခက်လိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်... ခုမှ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာကြောင်း လေးခင်ခင် သိလာလို့ပေါ့ကွယ်...’

‘ဟင်... ကိုယ်ဝန်...’

ဖခင်၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့တဲ့ မေအိန္ဒြေဦး ခေါင်းငုံ့သွားတော့သည်။

‘ဟုတ်တယ် သမီး...ဟုတ်တယ်...ဒီပြဿနာကြီး ဝင်လာတော့ သူ့ဘဝကို သူ စိတ်ကုန်ခမ်းသွားပြီး မကြံစည်ကောင်းတာတွေ ကြံစည်ဖို့ ကြိုးစားတော့တာပဲ...’

‘နေပါဦး ဖေဖေ... ဒီကလေးအတွက် ဖေဖေ သူ့ကို ရပ်ပြအ ဖြစ် ယူလိုက်တယ်ပဲထား... ဒီကလေး မွေးပြီးရင်ကော...’

‘သူနဲ့ ဖေဖေဟာ တသက်လုံး မောင်လို နှမလို နေကြမှာ ပဲ... ဒါပေမယ့် ဒီကလေးရဲ့ အဖေ ကတော့ အဖေပဲပေါ့ သမီး...’

မေအိန္ဒြေဦးသည် ဖခင်၏ မျက်နှာဆီမှ သူ့မျက်လုံးများ ကို တစ်ဘက်သို့ လွှဲဖယ်ထား လိုက်သည်။

‘ဒီကြားထဲမှာ အခြေအနေအရပ်ရပ်က တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလွဲရင် ပြောင်းလွဲသွားနိုင်တာ ပဲ...’

‘ဖေဖေရယ်... ဘယ်လိုများ ပြောင်းလွဲသွားနိုင်တာလဲ... ဒေါ်လေး ခင်မခင်က ဖေဖေရဲ့ ဟန်ဆောင်စနီးကနေ တကယ့်စနီး ဖြစ်သွားဖို့ အလားအလာပဲ သမီး မြင်မိပါတယ်... အို... သမီး ဟာ ဖေဖေကို တစ်သက်လုံး အာခံမပြောဝံ့ခဲ့ဖူးတဲ့ သမီး တစ်ယောက် ပါ... ဖေဖေ စီစဉ်ခဲ့သမျှကို သမီး... သမီး ဘာမှ မပြောလိုတော့ပါဘူး... သမီး စိုးရိမ်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်... ဒေါ်လေး ခင်ခင်ကြောင့် သမီးနဲ့ ဖေဖေနဲ့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု တွေ ဝေးကွာမ သွားပါစေနဲ့လို့...’

‘သမီး... ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ... စိတ်ထဲရှိတာ ရှင်းရှင်းပြော... တစ်ခါတည်း ပြောလည်အောင် လုပ်... သမီးနဲ့ ဖေဖေကြားမှာ ဘာအကြိတ်အခဲမှ မရှိစေချင်ဘူး... ကြားတယ် နော်...’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...’

‘ကဲ... ဒါဖြင့် ပြော... သမီး ဘာပြောချင်သလဲ... မြဲမထားနဲ့နော်...’

‘သမီး... သမီး ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး ဖေဖေ...’

‘ဟုတ်ရဲ့လား...’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ...’

‘ဒါဆို လေးခင်ခင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဖေဖေ ဝင်ကူညီခဲ့တာကို သမီး

နားလည်သဘောပေါက် ပြီး ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်ပေါ့...’

ရင်ထဲတွင် တစ်ဆို့ဆို့နိုင်လွန်းနေသဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးက ဦးခေါင်းကလေးကိုသာ
ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

‘အေး... ဖေဖေ ဝမ်းသာတယ် သမီး... ဝမ်းသာတယ်...’

ဖေဖေ သမီးက လိမ်မွှာတယ်... စိတ်ကောင်းစေတနာ တစ်ဘက်သားအပေါ်မှာ
သိပ်ရှိ တယ်လို့ ဖေဖေ နားလည်လို့လဲ ခုလို ရဲရဲကြီး လေးခင်ခင်ကို ဖေဖေ
ဝင်ကူညီဝံ့တာပေါ့ကွယ်...’

‘ဖေဖေ သံပရာရည်သောက်ပြီး နားနေလိုက်ဦးနော်... သမီး ညစာ သွားပြီး
စိစဉ်လိုက်ဦး မယ်...’

‘ကောင်းပြီ သမီး... ကောင်းပြီ...’

(၂)

ဖေဖေက ကယ်တင်ရှင်ကြီးလုပ်ပြီး ဘာတွေ ပဲ ပြောပြော ဖေဖေရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ
ကို မေအိန္ဒြေဦး မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ပါးစပ်က ထုတ်မပြောပေမယ့်
စိတ်ထဲကတော့ မဆီ မဆိုင်ဘဲ အိမ်ပေါ်ရောက်လာသော ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို
လုံးဝကြည့်မရဘဲ ရှိနေခဲ့ပါ၏ ။

ထို့ကြောင့် လည်း သူ့လုပ်ငန်း တာဝန်များ တွင် လေးခင်ခင်ကို
စွက်ဖက်လုပ်ကိုင်ခွင့် လုံးဝ မပေးခဲ့ပါ။ အထူးသဖြင့် သူ့ဖခင်၏ ဝေယျာဝစ္စများ ကို
တမင်လုပ်ကိုင်ကူညီခွင့် မပေးခဲ့ပါ။

ကွက်ခနဲ ကွက်ခနဲ လေးခင်ခင် တစ်ယောက် မျက်နှာပျက်ခဲ့ရပေါင်းလည်း များ
လှပြီ ဖြစ်သည်။

သည့်နေ့တွင် တော့ လေးခင်ခင်က ထုတ်မေးလာသဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးလည်း
ဟန်ဆောင် မထားနိုင်တော့ဘဲ စိတ်ထဲရှိရာ ပြောချပစ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ... ဒေါ်လေးခင်ခင်က အိန္ဒြေတို့ အိမ်က အဂ္ဂန္တုဉ္ဇေသည့်ပဲ...
ဉ္ဇေ သည့်ဟာ ဉ္ဇေသည့်လိုနေတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့... ခုလို ထုတ်မေးလာလို့ ရှင်းရှင်းပဲ
အိန္ဒြေ ပြောထားမယ်... အထူးသဖြင့် ဖေဖေ ဝေယျာဝစ္စတွေ ကို ဒေါ်လေးခင်ခင် ဘာမှ
လုပ်ပေးစရာ မလိုဘူး... တစ်သက်လုံး ဒီအဖေ တစ်ယောက် ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စကို အိန္ဒြေ
တစ်ယောက် တည်း နိုင်နိုင် နင်းနင်းလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တာပါ...’

လေးခင်ခင်သည် ရီဝေဝေသော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် ပ မေအိန္ဒြေဦးကို လျှော့ရဲရဲပြုံ
့၍ ကြည့် နေပြီးမှ...

‘အိန္ဒြေလေးရယ်... အိန္ဒြေလေး ဘာပြောပြော ဒေါ်လေးခင်ခင်
စိတ်မဆိုးပါဘူးကွယ်... ပြီးတော့ အပြစ်လဲ မယူပါဘူး... ဒေါ်လေး ခင်ခင် အိန္ဒြေကလေး
စိတ်ထဲ ဘယ်လိုခံစားနေရမယ် ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ စိတ်နဲ့ ရင်းပြီး သိပါတယ်... အိန္ဒြေလေးဟာ
ဒေါ်လေး ခင်ခင်ဟာ တစ်နေ့ အိန္ဒြေကလေးရဲ့ မိခင်နေရာ အစားထိုးလာမယ့် မိန်းမ
တစ်ယောက် အဖြစ် မြင်ပြီး ခါးသီးနေတယ် ဆိုတာ ဒေါ်လေး ခင်ခင် သိပါတယ်... ဒီအတွက်
စိတ်ချပါ... ဘယ်တော့မှ အမေအစားထိုး နေရာကို ဒေါ်လေးခင်ခင် ဝင်မလာပါဘူး အိန္ဒြေ...’

‘ခုလို ကြားရတာ ပြောမပြတ်တတ်အောင် ဝမ်းသာမိပါတယ်...’

မျက်နှာမဲ့ခွက်ခွက်ကလေးလုပ်လာ ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသော

မေအိန္ဒြေဦးကလေးကို လေးခင်ခင်သည် ရီဝေဝေ မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာ၏

။

‘ဟွန်း အသံက ညက်ညက်... ညက်ညက်နဲ့ လူပုံက လုပ်လီလုပ်လဲ့နဲ့
အကြောင်းမသိရင် ခက်မယ်... ဒါမျိုးတွေ ဝတ္ထုတွေ ... ခွီဒီယိုတွေ ... ရုပ်ရှင်တွေ ထဲမှာ
ကြည့်ရတာ ရိုးနေပါပြီနော်’

စိတ်ထဲ မကျေနပ်ခဲ့သမျှ အိန္ဒြေဦး၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေ က
ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ကြီး ဖြစ်၍ နေ၏ ။

တစ်နေ့ကုန် ရင်ထဲ မကျေနပ်ချက်ကြီး နေရသည့်အထဲ ညနေခင်း ဖေဖေ ရုံးက
ပြန်လာ တော့ မေအိန္ဒြေဦးမှာ ပို၍ မကျေနပ်ချက်တွေ ပို၍ ရင်မှာ အကြိတ်အခဲ
ကြီးရပြန်ပါသည်။

ဖေဖေရယ်ပေါ့... အိမ်ဝက ဆီးကြိုနေတဲ့ သမီးကိုကျော်ပြီး လှေကားပေါ်က
ဆင်းလာနေ တဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး အရေး တယူလုပ်သံ လုပ်ဟန်ဖြင့် နှင့် ...

‘လေးခင်ခင် ဒီနေ့ အနားယူရရဲ့ လားဟင်’ တဲ့...

‘အနားမယူရအောင် သူ့ကို ဘယ်သူတွေ က ဘာများ ခိုင်းနေလို့လဲ ဖေဖေ...’

ဟု မေအိန္ဒြေဦး မေးပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

မမေးဝံ့ရှာတော့ ခင်စိမ်းစိမ်း မျက်ဝန်းတွေ နဲ့သာ ဒေါ်လေးခင်ခင်ဆီသို့
တစ်ချက်လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

လေးခင်ခင် မျက်လွှာချပြီး...

‘လေးခင်ခင် တစ်နေ့ကုန် နားနေခဲ့တာပါ... အစ်ကိုကြီး...’

‘အေးကွာ... ကိုယ်က နေ့စားလေးနဲ့ ဝင်လုပ်နေတာပဲ... အလုပ်အတွက် ခေါင်းထဲမှာ အပူအပင် သိပ်ထားမနေနဲ့... ကိုယ်ကျန်းမာဖို့က အရေး ကြီးတယ်... လေးခင်ခင်ရဲ့ အလုပ်တွေ ကို တင်တင်အေးတို့ ဝင်လုပ်ပေးနေလို့ အလုပ်အကြွေးမရှိပါဘူး... အဆင်ပြေပါတယ်...’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုကြီး...’

‘သမီး... သမီးရဲ့... ဒေါ်လေးခင်ခင်များ သောက်ချင်မလား မသိဘူး... သံပရာရည် ကလေးတစ်ခွက် ဖျော်လိုက်ပါလား...’

ဗေဗေက အရိပ်အကဲတွေ ကို သတိမမူပေမယ့်... မေအိန္ဒြေဦး၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို အမြဲ အကဲခတ်နေသော ဒေါ်လေးခင်ခင်မှာ ကပျာကရာ လက်ကာယမ်းပြီး...

‘အို... လေးခင်ခင် မသောက်ချင်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးသာ သောက်ပါ...’

‘ဟွန်း... ဗေဗေတို့များ... အံ့တယ်... ကိုယ့် သမီးလေးရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆို တာများ မစဉ်းစားမိဘူးလား မသိဘူး... အကဲကို ပါလွန်းတယ်... သဒ္ဓါလွန်ပြီး တဏှာကျွန်များ ဖြစ်ရင်တော့လား ဟင်း...’

မခံချိမခံသာ စိတ်တွေ နှင့် မေအိန္ဒြေဦးမှာ မီးဖိုဆောင်ထဲတွင် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် လှုပ်ရှား၍ နေ၏ ။

ချမ်းမြေ့သာယာသော သူနှင့် သူ့ဖခင်၏ ဘဝထဲသို့ ဒေါ်လေးခင်ခင် မည် သော မိန်းမတစ် ယောက် ဝင်ရောက်လာသဖြင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းများ ဆိတ်သုဉ်းသွားရလေပြီဟု မေအိန္ဒြေဦး ထင်မိသည်။

ထို့ကြောင့် လည်း ဖခင်ကို ပြန်လှန်မပြောဝံ့သမျှ ကျိတ်တေးတေးကာ ဖခင်၏ နောက်ကွယ် တွင် ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို မေအိန္ဒြေဦးသည် ဆူဆောင့်အောင့်၍ သာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။

ကြာတော့ သည်အရိပ်ကို ခိုရသည်မှာ စိတ်မလုံသလို ဖြစ်လာသော လေးခင်ခင်သည် တစ်နေ့ဦးမင်းသိမ်းအိမ်မှာ မရှိခိုက် ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်သည် အိမ်မှ ထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး သူ့ပစ္စည်းများ ကို သိမ်းဆည်း ထုပ်ပိုးနေလိုက်သည်။

သည်အခြင်းအရာကို မြင်ရတော့ မေအိန္ဒြေဦး စိတ်ထဲ ကျိတ်၍ အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။

မသိသော သူ့အရိပ်အခြည်တွေ ကို လေ့လာအကဲခတ်နေစဉ် ဖြုန်းခနဲ သူ့ဘက်သို့ ဒေါ်လေး ခင်ခင် လှည့်ပြီး သူ့ကို ပြောလိုက်ပါသည်။

‘အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ တို့ပစ္စည်းတွေ ကို ဟောဒီမှာ ဒေါ်လေးခင်ခင် အားလုံး ထားခဲ့တယ်နော်’

ခုတင်ပေါ်တွင် စုပုံနေသော ပစ္စည်းများ ဆီသို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြပြီး လေးခင်ခင်က ပြောလိုက် ပါသည်။

မေအိန္ဒြေဦးက မပြုံး မရယ်သော မျက်နှာကလေးဖြင့် လေးခင်ခင်ကို ကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဟောဒီမှာ အစ်ကိုကြီးအတွက် စာထားခဲ့တယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို မခင်တွယ် မနှစ် မြို့ ပဲ ဆက်ဆံနေရတဲ့ အိန္ဒြေကို ဒေါ်လေး ခင်ခင် ဆက်ပြီး ဒုက္ခမပေးချင်တော့ပါဘူးကွယ်... ကံတရားကိုပဲ ပုံချပြီး ထွက် သွားပါတော့မယ်...’

‘ဒေါ်လေး ခင်ခင် ထွက်သွားတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ ဖေဖေက အိန္ဒြေကိုမဲရင် ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ...’

‘မမဲစေရပါဘူး... ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ထွက်သွားတဲ့အကြောင်း

ဒေါ်လေးခင်ခင်စာထဲမှာ သေသချာချာ ရေးထားခဲ့ပါတယ်...'

‘ဒါဆိုလဲ ပြီးရောပေါ့...’

လေးခင်ခင်က မေအိန္ဒြေ၏ မျက်နှာကလေးကိုကြည့်ပြီး မချီတရီ တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီးမှ...

‘အိန္ဒြေက ဒေါ်လေး ခင်ခင်ကို သိပ်မုန်းနေတာပဲနော်’

မေအိန္ဒြေဦးက နှုတ်က တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ... မျက်လုံးစိမ်းများ ဖြင့် သာလေးခင်ခင် ၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေ၏။

‘အင်းပေါ့လေ... အိန္ဒြေနေရာမှာ ဒေါ်လေးခင်ခင်သာ ဆိုရင်လဲ ဒီလိုပဲ နေမှာပေါ့... ပြန် စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရင် ဒီထက်တောင် ဆိုးမလားပဲ... ဒေါ်လေးခင်ခင် နားလည်ပါတယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင် ခံစားခဲ့ရတဲ့ စိတ်ဝေဒနာမျိုး ကျေးဇူးရှင် အစ်ကိုကြီးရဲ့ သိပ်ချစ်ရတဲ့ သမီးကလေးကို မခံစားစေရပါဘူးကွယ်... ဒေါ်လေးခင် ကိုယ်တိုင်က မိထွေးဆိုရင် သိပ်မုန်းခဲ့တာပါ... ကိုယ် ကိုယ်တိုင်လဲ ဘယ်လို အကြောင်းတရားမျိုးနဲ့ မိထွေးအဖြစ် အရောက်မခံနိုင်ပါဘူး ဒါကို အိန္ဒြေ နားလည်ပါကွယ်...’

စက်ဆုတ်ရွံ့ရှာ မုန်းတီး ခါးသီးသော အသွင်များ လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ခံစားပေါ် လွင်လာသည်ကို တွေ့ရသော အခါ မေအိန္ဒြေ၏ မာကျောတင်းမာမာ မျက်နှာကလေးသည် ငိုငိုငို ငေးငေးအသွင်သို့ ပြောင်း၍ လာ၏။

‘ဒေါ်လေး ခင်ခင်ဟာ အကြောင်းတရာ မလှလို့ အိန္ဒြေအတွက် အမည်ခံ မိထွေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရတာ ပါ။ ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့မိထွေးကတော့ ‘ဖြိုး သီရိဝေ’ တစ်အိမ်လုံး မှာ ကံလှန် ကပ်ချင်တဲ့ မိထွေးမျိုးပါ အိန္ဒြေ...’

နာကြည်းဆွေးမြည်မှု များ လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လွင်လာ၏။

‘ဩဇာတိက္ကမကြီးလွန်းတဲ့ ဖေဖေကို ပြန်လှန်ခံမပြောဝံ့လို့ ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့ မိသားတစ်စုလုံး ဒီမိထွေးဒဏ်ကို လှလှပပ ခံခဲ့ရတယ်... ပြီးတော့လဲ အဖေသွေး

တစ်ဝပ်ပါနေတဲ့ မောင်လေး တစ်ယောက် ကို ရလာပြန်တာဆိုတော့
ပြတ်သားသင့်သလောက် မပြတ်မသား ဖြစ်ခဲ့ကြရပြန် တယ်လေ... မေမေက ယောက်
ျားတွေ ကို နာလွန်းလို့ သမီးတွေ ကို အိမ်ထောင်မပြုစေခဲ့ဘူး၊ ဒီကြားထဲကပဲ မမကြီးကို
ဖေဖေက အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့တယ်... မမကြီးရတဲ့ ယောက်ျားဟာ ကောင်းပေလို့သာ တော်
သေးတာပေါ့... နို့ မဟုတ်ရင် မမကြီးကလဲ အခက်ပဲ မမလတ်ခမျှာ တော့ ကျား
မုန်းတရားတွေ မေမေ့ဆီက နာရလွန်းလို့... အင်း... အခုအထိ အပျိုကြီးပဲလေ’

မေအိန္ဒြေဦးသည် လေးခင်ခင်ကို စိတ်ဝင်စားလာပြီး သူ့ရှေ့က ကုလားထိုင်တွင်
ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

‘အင်း... အိန္ဒြေက ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ အကြောင်းတွေ ကို အတော်
စိတ်ဝင်စားသွားပုံပဲ..’

‘ဟုတ်တယ်... ဝန်မလေးဘူးဆိုရင် ပြောပြပါလား ဟင်...’

‘ပြောမှာ ပါ... ပြောပြချင်လို့လဲ စကားတွေ ကို အစချီခဲ့တာပေါ့ အိန္ဒြေရယ်...
ကိုယ့်ဂုဏ် ကိုယ်ဖော်ပြီး ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး အိန္ဒြေ... ဒေါ်လေး ခင်ခင်တို့ မျိုးရိုးက
ဘိုးဘေး အစဉ် အဆက်ကတည်းက ဂုဏ်သရေရှိပြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာလာခဲ့ကြတဲ့ သူတွေ ပါ..
တစ်လင်တစ် မယားစနစ်ကိုလဲ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ဦးထိပ်ပန်ဆင်ကြတဲ့ သူတွေ ချည်းပဲ...

ဒါပေမယ့်... ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့ရဲ့ အဖေ လက်ထက်ကျတော့ ဖေဖေဟာ
ယောက်ျား ကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကိုများ အားကျလသလား
မသိပါဘူး... အမျိုး ထဲကနေ ထူးပေါက်ပြီး ဒေါ်သဇ္ဇာကို ဖောက်ယူသခဲ့တယ်လေ...
ဒေါ်သဇ္ဇာဟာ မျိုးရိုးဂုဏ် ဘာတစ်ခုမှ မရှိပေမယ့် ရုပ်ရည် ကတော့ စံမတူအောင်လှတယ်...
ဒီအလှကို ဖေဖေက မြတ်နိုး ကိုးကွယ်မိတယ်... ထင်ပါရဲ့... ဗြိတိန်က အချစ်အတွက်
နန်းစွန့်တဲ့ ဝေလ မင်းသားကြီးလိုပဲ ဖေဖေဟာ တစ်မျိုးလုံးကို တစ်ယောက် တည်းနဲ့
ပုန်ကန်ပြီး ဒေါ်သဇ္ဇာနောက်ကို ပါသွားခဲ့တယ်လေ၊ အင်း... သိပ်ကို စိတ်ပျက်စရာပါပဲကွယ်..
’

လေးခင်ခင်က သူ့လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို ဇစ်ပိတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို
ကျော်ပြီး ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူ့စိတ်အာရုံများ က ဝေးဝေးဆီသို့ ပြန်လွင့်သွားသည့်နယ် မေအိန္ဒြေဦး တွေ
မြင်ရ၏ ။

တကယ်လည်းပဲ လေးခင်ခင်၏ စိတ်အာရုံများ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းများ ဆီသို့
တမုဟုတ် ချင်း ရောက်ရှိသွားနေခြင်းပါ...

မိခင်ကြီး မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျခဲ့ရသည့်နေ့ရက်များ ချမ်းမြေ့သာယာသော
အိမ် ထောင်ကြီးတစ်ခုလုံး မြောင်းဆန်ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်များ ခု လောလောလတ်လတ်ကြီး
ဖြစ်နေသလို လေးခင်ခင်ရင်ထဲ ခံစားလာရသည်။

ရင် နင့်နင့်နဲနဲ ပင့်သက်ကြီး တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး လေးခင်ခင်သည်
မေအိန္ဒြေဦး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာကို အာရုံစူးနင်းစွာ ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ ရ၏ ။

‘ပြန်ပြောရရင် ပြောကုန်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး အိန္ဒြေရယ်...’

‘ဒီမိန်းမကြီး နောက်တော့ ဘာ ဖြစ်သွားသလဲဟင်...’

‘ပထမတော့ သူ့နောက်ကို ဖေဖေကို အရပါအောင် ခေါ်သွားခဲ့တယ်...
နောက်ကျတော့ ဖေဖေက ခေါ်လာလို့ ဖြူး သီရိဝေအိမ်ကြီးပေါ်ကို သူ ရောက်လာခဲ့တယ်လေ...
.. ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ ပဲ မင်းထူးဝေကို သူ မွေးခဲ့တယ်...’

‘မင်းထူးဝေဆိုတာ ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့ရဲ့ အဖေတူ အမေကွဲ မောင်ပေါ့နော်...’

‘ဟုတ်တယ် အိန္ဒြေ... ဒီလို ကိုယ်နဲ့ သွေးသားပတ်သက်လာတဲ့
ကလေးမွေးလာတယ် ဆိုတော့လဲ လူကြီးတွေ ဘယ်လိုပဲ ပြဿ နာ ဖြစ် ဖြစ် ကလေးကိုတော့
သံယောဇဉ်မထားဘဲ မနေနိုင်ကြတော့ဘူးပေါ့ကွယ်... တိုတိုပြောရရင် ဒီလိုနဲ့
စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ နဲ့ လုံးလည်လိုက် ရင်းက မင်းထူးဝေကလေး နှစ် နှစ် သားမှာ

ဖေဖေရုတ်တရက် လေသင်တုန်းဖြတ်ပြီး ဆုံးခဲ့တယ်... အဲဒီ အခါကျတော့ ဒေါ်သဉ္ဇာဟာ သူလိုတဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေ ကို တောင်းပြီး လိုချင်တာလဲ ရရော ဖြိုး သီရိဝေပေါ်ကနေ ဆင်းသွားတော့တာပဲ...'

‘ဒါဆို ဒေါ်သဉ္ဇာကြီးနဲ့ ဒေါ်လေးခင်တို့ အဆက်ပြတ်သွားကြတာပေါ့နော်...’

‘သူ့ကို ပြတ်နိုင်ပေမယ့် မင်းထူးဝေကလေးကို မပြတ်နိုင်လို့ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဆက်သွယ် မိကြတာပါပဲ... ကြီးတော့လဲ သူ ပညာသင်ချိန်ရောက်တော့ ထူးကပဲ လိုလေလေးမရှိအောင် ထောက်ပံ့ခဲ့တယ်လေ...’

‘ထူး ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ ဟင်...’

‘ထူး ဆိုတာက ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ တူ... မမကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သား နေမျိုးထူး ဆိုတာပေါ့... အိန္ဒြေ...၊ သူက ဖေဖေ မရှိတဲ့နောက် ဖြိုး သီရိဝေကို အုပ်စီးလိုက်တဲ့ ဆရာကြီး တစ်ဆူပေါ့ကွယ်... သူ့ကို တွန်းအားပေးနေသူ ကတော့ မမကြီးပဲပေါ့...’

‘ဟင်... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ တူက ဘယ်အရွယ်မို့လဲ...’

‘ထူးက... ဒေါ်လေးခင်ခင်ထက် ငါးနှစ် ပဲ ငယ်တာလေ... မေမေက အသက် လေးဆယ့် ခြောက်နှစ် မှာ မှ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို မွေးတာဆိုတော့ သူနဲ့ အဒေါ်က မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်နေတာပေါ့ အိန္ဒြေ...’

‘ဪ...’

‘ထူးက ဉာဏ်ထက်မြက်တယ်... လုံ့လ အားထုတ်မှု ရှိတယ်... ဩဇာကြီးတယ်... ဒါကြောင့် ဖေဖေ မရှိတဲ့နောက်ကို ထူးဟာ ဖြိုး သီရိဝေမှာ ဆရာကြီး ဖြစ်လာတယ်... မမကြီးကလဲ ရှိရှိသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို သူ့သားကိုပဲ ပုံပေးချင်လာတယ်...’

‘ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ကြည့်ရတာ ဒီထူးဆိုတဲ့လူကြီးကို မုန်းနေသလိုပဲ...’

‘အဟွန်း... မုန်းတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး... သူက ကိုယ့်တူအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးပဲ... ဒါပေမယ့် သူ့ကိုတော့ မကျေနပ်တာအမှန်ပဲ...’

သူ့ကြောင့် ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ ဘဝပျက်ခဲ့တာ ဆိုရင်လဲ မမှားဘူးလေ...'

လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် နာကြည်းမှု တွေ ထင်ဟပ်လာပြန်၏။

မေအိန္ဒြေဦးက သူ့ဆီက နောက်ထပ် တက်လာမည့် စကားများ ကို
ငုံ့လင့်နေဟန်ကလေးဖြင့် ကြည့်နေ၏။

လေးခင်ခင်ကလည်း ခေတ္တမျှတိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက်မှ စကားကို
ဆက်လာသည်။

'ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ အချစ်ဦးနဲ့ ကွဲခဲ့ရတာ ထူးကဲ အိမ်ပြန်ပြီး
အတို့အထောင်လုပ်လို့ပေါ့ အိန္ဒြေရယ်...'

'သူက သဘောမတူလို့လား...'

'ဟုတ်တယ်လေ... မောင်က အခြေအနေမရှိတဲ့ အထဲကဆိုဆော့ သူ့ကို
သိုက်တူး သမား စာရင်းကို သွင်းလိုက်ကြတယ်... မရရအောင် ခွဲလိုက်ကြတယ်...
ဘီအေနောက်ဆုံး စာမေးပွဲကိုတောင် ဒေါ်လေးခင်ခင်မှာ အစောင့်အကြပ်နဲ့ ဖြေခဲ့ရတာ...
စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ ဖြိုး သီရိဝေမှာ ဒေါ်လေးခင်ခင် အကျယ်ချုပ်ချတော့တာပါပဲကွယ်... သူတို့
သဘောတူတဲ့ သူ့ကို ဒေါ်လေးခင်ခင်က မနှစ်မြို့လို့ ငြင်းပြန်တော့ သီရိဝေမှာ
ဒေါ်လေးခင်ခင် အနေပိုကျပ်ခဲ့ရတာ ပေါ့... ဒီလိုနဲ့ နေရင်းက အချစ်ကို အမြဲတောင့်တပြီး
မချစ်ဘဲ မနေနိုင်ခဲ့မိတယ်...'

ဒေါ်လေးခင်ခင်ဟာ အိမ်ကို ဝင်ထွက်နေတဲ့ ထူးရဲ့ ကုမ္ပဏီက စာရေး
ကိုဌေးအောင်ကို တွေ့ပြီး ဆင်ခြင်တုံတရားမထားနိုင်တော့ဘဲ ပစ်ကျသွားမိတယ်လေ...
ဒီတစ်ခါတော့ အကွဲမခံ တော့တဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ဟာ ကိုဌေးအောင်နောက်ကို
ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ဆွဲပြီး ရသမျှ ပစ္စည်း ကျုံးယူပြီးတော့ ကောက်ကောက်ပါအောင်
လိုက်သွားမိခဲ့တယ်...

ကြာကြာဝါးမှ ခါးမှန်းသိ ဆိုသလို အတူနေအတူပေါင်းရတဲ့ အခါကျတော့မှ

ကိုဌေးအောင် ဟာ တကယ့် ကုတ္တိယ သိုက်တူးသမားမှန်း သိရတော့တာပါပဲ... ဘဝလဲဆုံး
မိသားစုရဲ့ ပစ်ပယ်မှု ကိုလဲ ခံခဲ့ရတဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ဟာ ကိုယ့်အမှားအတွက် ကြုံကြုံခံပြီး
ကိုဌေးအောင်ကို ပေါင်းခဲ့ပါတယ်... သူ့အရိုက်အနှက် အညှဉ်းအဆဲကိုလဲ ခံခဲ့ပါတယ်...

ဒီလောက် နေနေတဲ့ ကြားကပဲ သူဟာ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ရှေ့တင်ထားပြီး လူမှု
ဖောက်ပြန်ရေးတွေ လုပ်လာလို့ ဒေါ်လေးခင်ခင် ငရဲကျသလို ခံစားခဲ့ရတယ်...
ဖောက်ချင်တဲ့ လူဟာ ဘယ်လိုတားတား ဖောက်တာပါပဲ...

နောက်ဆုံးကျတော့လဲ သူ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ပစ်ပြီး အခြား သာယာမှု
နောက်ကို လိုက်သွားတာပါပဲ... အိန္ဒြေရယ်...

‘ဒေါ်လေးခင်ခင်က ဖြိုး သီရိဝေကို ပြန်မသွားဘူးလား ဟင်...’

‘မသွားပါဘူး... သွားလဲ မသွားဝံ့တော့ဘူးလေ... မမကြီး... မမလတ်နဲ့
ထူးတို့က ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ဆွေမျိုးစာရင်းက ပယ်ဖျက်ပြီး အမွေပြတ်
ကြော်ငြာထားခဲ့ကြတာ အိန္ဒြေရဲ့...’

စိတ်မောသွားဟန်ကလေးဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးက ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်လိုက်သည်။

‘အဟင်း... အိန္ဒြေ ဒေါ်လေးခင် အကြောင်းတွေ ကြားပြီး စိတ်မောသွားတယ်
ထင်တယ် နော်...’

‘ဟုတ်တယ်... စိတ်လဲမောတယ်... စိတ်လဲ မကောင်းပါဘူး...’

‘ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ ကံတရားပေါ့ အိန္ဒြေရယ်...’

‘ခု ဒေါ်လေး ဘယ်သွားမယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားသလဲဟင်...’

‘အဟင်း... ဆုံးဖြတ်ချက် ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး အိန္ဒြေ... အပူသည်ကို
ဘယ်သူက ကောလက်ခံချင်ကြမှာလဲ... ဒေါ်လေးခင်ခင်လေ ကိုယ့်ဘဝကို ရွက်စုံဖွင့်ပြီးပဲ
မျှောလိုက်တော့မယ်...’

နူးညံ့သော နှလုံးသား သန္ဓေတည်စကတည်းက ပါလာခဲ့သော မေအိန္ဒြေဦးမှာ

လေးခင်ခင် ၏ ဇာတ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို သိပြီးသည့်နောက်တွင် သနားစိတ် ညှာတာစိတ် ထောက်ထား စိတ်တွေ သူ့အပေါ် ဖြစ်ပေါ်၍ လာ၏။

‘ဒေါ်လေး ခင်ခင်...’

‘ပြောပါ အိန္ဒြေ...’

‘ဘယ်မှ သွားမနေတော့နဲ့လေ... အိန္ဒြေတို့နဲ့ပဲ နေလိုက်ပါတော့...’

‘ကိုယ့်အတွက်နဲ့ အိန္ဒြေလေး စိတ်ဆင်းရဲနေရတာ ကို ဒေါ်လေးခင်ခင် မမြင်ချင်တော့ပါဘူး ကွယ်...’

‘အိန္ဒြေ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့တာပါဘူး... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ ဘဝကို နားလည်သွားပြီ ဆိုပါတော့လေ...’

‘တကယ် ပြောတာလား အိန္ဒြေရယ်...’

‘တကယ်ပါ...’

လေးခင်ခင်၏ လက်မှ သေတ္တာကြီးကို တစ်ဘက်သို့ တွန်းရွှေ့သွားလိုက်သည်မို့ လေးခင်ခင်သည် ဝမ်းသာစိတ်အားကြီးကာ မေအိန္ဒြေဦး၏ လက်ကလေးကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ပြီး အသံများ ထွက်အောင် ငိုချလိုက်ပါသည်။

‘အို... မငိုနဲ့လေ... ဘာ ဖြစ်လို့ ငိုရတာ လဲ ဒေါ်လေး ခင်ခင်ရယ်...’

အသံ တုန်အက်အက်ကလေးဖြင့် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲဆိုတက်စွာ မေအိန္ဒြေဦးက ပြော လိုက်သည်။

‘ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ ကလေးရယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင် ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ...’

‘ဖြစ်ရလေ ဒေါ်လေးခင်ခင်ရယ်...’

(၃)

မေအိန္ဒြေဦးကလေးနှင့် ပြေလည်မှု ရှိသွားနေပြီမို့ ဒီအိမ်မှာ နေရသည်မှာ လေးခင်ခင် အတွက် စိတ်ပေါ့ပါးချမ်းမြေ့စရာ ဖြစ်လာ၏။

မေအိန္ဒြေဦးကလေး၏ ကြည်ဖြူမှု ကို ရယူရန်အတွက် လေးခင်ခင်မှာ သူ့ဘက်ကချို့ယွင်း ချက် မရှိအောင် ဦးမင်းသိမ်းနှင့် အကင်းဆုံး အရှင်းဆုံး နေပြနေ၏။

လေးခင်ခင်အပေါ် သံသယကင်းနေပြီမို့ မေအိန္ဒြေဦးကလေး၏ ဆက်ဆံရေး မှာ လည်း ပြေ ဖြစ်ချောမွေ့၍ နေသည်။

သူတို့နှစ် ဦး၏ အရိပ်အကဲကို လေ့လာနေသော ဦးမင်းသိမ်းသည် ပြေလည်မှု များ တစ်နေ့ ထက်တစ်နေ့ တိုး၍ မြင်လာရသော အခါ ကျေနပ်အားရမဆုံး ဖြစ်လာ၏။

ဤကျေနပ်မှု က ပြဿ နာကို လမ်းစဖော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ကိုတော့ ဦးမင်းသိမ်းခမျာ မသိရှာဘဲ ဖြစ်နေ၏။

လေးခင်ခင်ကို ဖြူစင်သော သဒ္ဓါစိတ်ဖြင့် မူလအစက ဦးမင်းသိမ်း ကူညီခဲ့သည်။ ယခုတော့ အနီးကပ်ကြာလေတွေ့ မြင်ရလေ ဖြစ်လာသော အခါ မဟာဆန်၍ သားကောင်းမိခင် ဝိသသော အသွင်ဆောင်နေသည့် သူကလေးကို မုဆိုးဖိုကြီး ဦးမင်းသိမ်း၏ စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ တိမ်းညွတ် လာ၏။

ချစ်သော ဇနီးသည် ကံအကြောင်းမလှ၍ ဆုံးခဲ့သည်မို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးဖို ဖြစ် လာခဲ့သော ဦးမင်းသိမ်းသည် လူမမည် ဘဝကတည်းက အမိမဲ့ ဖြစ်ခဲ့သော သမီးကလေးကို မေတ္တာ သဒ္ဓါတွေ စုပုံပေးပြီး ချစ်ခဲ့ရသည်မှာ ယခုဆိုလျှင် သမီးကလေး မေအိန္ဒြေဦးပင် အသက်ဆယ့်ခုနစ် နှစ် ပင် တင်းတင်းပြည့်ပြီးလေပြီ ဖြစ်သည်။

အသက်လေးဆယ် စွန်းရံကလေးသာ စွန်းသေးသော ဦးမင်းသိမ်းမှာ အထီးကျန်ဘဝ နေလာခဲ့ရသည့်နေ့များ ကို အစက မဆန်းစစ်မိခဲ့သော်လည်း ယခု

လေးခင်ခင်ကို ရင်းနှီးလာရ သည့်အခါတွင် တော့ လည်ချောင်းခြောက်ရသည့်အ ဖြစ်မျိုး မကြာခဏ ဖြစ်၍ လာရသည်။

အသစ်တစ်ဖန် ရင်တွင် ဖြစ်ထွန်းလာသော မေတ္တာပန်းဖူးကလေး အစွမ်းကုန် ပွင့်ပစ်လိုက် ချင်ပေမယ့် သမီးကလေး မေအိန္ဒြေဦးကို ဦးမင်းသိမ်း ရွံ၍ နေသည်။

သမီး၏ စိတ်နေစိတ်ထား ယခုအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း သွားနေရင်တော့ ကောင်းပါ၏ ။ နို့မဟုတ်ဘဲ သူနှင့် လေးခင်ခင်အပေါ် အမျက်ရှသွားလျှင်တော့ သူ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရတော့မည် မှာ သေချာ၏ ။

သည့်မထွေးနိုင် မအန်နိုင်သော စိတ်ကြီးကို ဦးမင်းသိမ်းခမျာမှာ နေ့ညမပြတ် ခံစားနေခဲ့ရာ တစ်နေ့တွင် တော့ အမှတ်မထင်ဘဲ ပေါက်ကွဲမှု ကြီးတစ်ရပ် ဦးမင်းသိမ်းတွင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏ ။

ရုံးက အပြန်တွင် တံခါးမကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တွေ့ မြင်ရမြဲ ဖြစ်သော အပြုံး ရှင်မလေး ကို မတွေ့ မြင်ရသော အခါ ဦးမင်းသိမ်း မျက်လုံးများ က အိန္ဒြေမရ လှုပ်ရှားသွားကြရသည်။

‘လေးခင်ခင်ရော သမီး...လေးခင်ခင်ရော...’

‘အား...ဖေဖေကလဲ...လန့်လိုက်တာ...ဖြည်းဖြည်း မေးစမ်းပါ... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရှိ ပါတယ်...ဘယ်မှ ထွက်မပြေးပါဘူး...’

‘ဪ... သမီးလေးရယ်... ခါတိုင်းလို မတွေ့ မိလိုက်ရလို့ပါ...’

မေအိန္ဒြေဦးက ဖခင် ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို မျက်မှောင့်ကြုတ်၍ ကြည့်ပြီး...

‘သူ...နည်းနည်း ကိုယ်လက် မအီမသာ ဖြစ်လို့တဲ့...အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေတယ်...

..’

‘ဟုတ်ရဲ့ လား သမီးရယ်...လေးခင်ခင်က အားကြီး နှုတ်ပိတ် ရေငုံနေတတ်တာ...’

‘ဟာ...ဖေကလဲ...သည်းကို သည်းလွန်းတယ်...သူ မပြောလဲ တစ်ခုခုဆိုရင် အိန္ဒြေ သိပါတယ်...အိန္ဒြေလဲ နားလည်တတ်တဲ့အရွယ်ပါ ဖေဖေရဲ့...’

မေအိန္ဒြေဦးကလေးက နှုတ်ခမ်းကလေးစူးကာ ဖခင်၏ တိုက်ပုံအင်္ကျီကို အိမ်တိုင်ရှိ သမင်ချိုတွင် ချိတ်ဆွဲပြီး မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ကလေး ထွက်ခွာသွား၏။

‘ဟင်း...သမီးရယ်...လေးခင်ခင်အပေါ် တွယ်ငြိလာမိတဲ့ ဖေဖေသံယောဇဉ်ကို သမီးကို ဘယ်လိုများ ဖွင့်ပြောရမလဲကွယ်...’

စိုတက်လာသော နဖူးက ချွေးတွေ ကို သုတ်ပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ကိုယ်စိတ် နှိပ်ချာန်ကြီးဖြင့် ဦးမင်းသိမ်းက ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘အင်း...ငါ့ ဖေဖေ ကတော့ မရိုးတော့ဘူး...ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို မမြင်ရတာ နဲ့ ပြူး ပြူး ပျာပျာကို ဖြစ်သွားတာပဲ...ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ခက်မယ်...ဒေါ်လေးခင်ခင်က ဘယ်လိုပဲ ကင်းအောင်နေနေ...ဖေဖေပုံက မရိုးမှ မရိုးတော့တာပဲ...ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ... ဒေါ်လေး ခင်ခင်ကို ငါ ဒီအတိုင်းပဲ ခင်တယ်...တကယ့် မိထွေးအ ဖြစ်တော့ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး...သူက ခုအတိုင်းမှာ တော့ ကောင်းပြီး တကယ့် မိထွေးဘဝ ရောက်သွားရင် စိတ်မပြောင်းဘူးလို့ ပြောနိုင်မှာ လား...အို...စိတ်ပြောင်းလဲ မသွားလဲ ငါ ဖေဖေနဲ့ သူ့ကို သဘောမတူနိုင်ပါဘူး...ငါ့ မေမေနေရာ သူ အစားထိုးဝင်မှာ ငါ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ပါဘူး...’

မေအိန္ဒြေဦး၏ ရင်ထဲတွင် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တင်းတင်းမာမာ ခါးခါးသီးသီးပင် ဖြစ်နေ၏။

အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲကာ နဖူးပေါ်လက်တင်၍ စဉ်းစားခန်းဝင်နေသော လေးခင်ခင်မှာ လည်း သူ့ဘဝတွင် မကြုံစဖူးသော ယောက်ျား တစ်ယောက် ၏ အကြင်နာနှင့် အယုအယများ ကို တစ်စိတ်စိတ် စဉ်းစားမိကာ ရင်မှာ တသိမ့်သိမ့် တနွေးနွေး ဖြစ်၍ နေ၏။

သူ့စိတ်တွေ အဆုံးအစွန်အထိ လွတ်မထွက်ခင်မှာ သူသည် ထိန်းချ

ပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

‘မ ဖြစ်ပါဘူး...မ ဖြစ်ပါဘူး...ငါ့အတွက် အိန္ဒြေကလေး စိတ်မချမ်းမသာ မ ဖြစ်စေရပါဘူး၊ ဒီကလေးမက ငါ့အပေါ် သဒ္ဓါပျက်အောင် ငါ မလုပ်သင့်ဘူး... ဟုတ်တယ် မလုပ်သင့်ဘူး...’

သူ့စိတ်ကို ဇာက်ကြိုး ဆွဲထားပြီး လေးခင်ခင်သည် ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါနေ၏ ။

သည့်ညက ညစာ ထမင်းစားပိုင်းကလေးက တိတ်ဆိတ်နေ၏ ။

ထမင်းပိုင်းတွင် ထိုင်နေသူ သားအဖနှစ် ယောက် ရင်ထဲ တစ်ယောက် တစ်မျိုး ခံစားချက် ရှိနေကြ၏ ။

မေအိန္ဒြေဦး၏ ရင်ထဲတွင် က မေတ္တာတစ်ခုကို ငတ်မွတ်စွာ တောင်းတစ်တ် ပြင်းပြနေ၏ ။

တိတ်ဆိတ်စွာ တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း စားသောက်ခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ ဦးစွာ လှုပ်ရှား ပြောဆိုလာသူက ဦးမင်းသိမ်းပင် ဖြစ်သည်။

‘သမီး အိန္ဒြေ...’

မေအိန္ဒြေဦးက လက်ထဲက ထမင်းလုတ်ကို ပါးစပ်ထဲသွင်းရန် ဟန်ပြင်နေရာမှ ရပ်တန့်၍ ဖခင် ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘လေးခင်ခင် ရိုးရိုးသားသား နေမကောင်းရုံပဲ ဟုတ်ရဲ့ လား ဟင်...’

‘ဖေဖေက အိန္ဒြေနဲ့များ ကတောက်ကဆ ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆနေလို့လား ဟင်...’

ဦးမင်းသိမ်း၏ အဖြေကို တည့်တည့်မဖြေဘဲ မေအိန္ဒြေဦးက မေးခွန်း

ပြန်ထုတ်လိုက်သည်။

ဦးမင်းသိမ်းက မျက်လွှာ ချစ်လိုက်ပြီး...

‘ဖေဖေ စိုးရိမ်လို့ပါ သမီး...’

‘အဟင်း... ဖေဖေက ဒေါ်လေးခင်ခင်အပေါ် သိပ်ကို စေတနာတွေ
ရေစီးကမ်းပြိုလိုက် နေတာပဲ နော်...’

ခန်းခနဲနှင့် သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြောနေသော သမီး ဖြစ်သူကို ဦးမင်းသိမ်းက
မျက်လွှာ အသာပင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

‘တစ်လောကလုံးမှာ ဒီသမီးနဲ့ ဒီအဖေ နှစ် ယောက် တည်း ရှိတာ
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြော ကြတာ ကောင်းမယ်လို့ ဖေဖေ ယူဆလိုက်ပြီ သမီး...’

‘ပြောပါ ဖေဖေ... သမီးကလဲ အသလို ပြောတာပဲ ကြိုက်ပါတယ်...’

‘ဖေဖေ လေးခင်ခင်ကို လက်ထပ်ချင်တယ် သမီး...’

‘ဟင်... ဖေဖေတို့ လက်ထပ်ထားခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား...’

‘အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်သလို မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်... ဟန်ဆောင်မှု
မဟုတ်တဲ့ လက်ထပ်ခြင်းကို ပြောတာပါ...’

‘ဖေ... ဖေဖေ... သ... သမီးကို မချစ်တော့လို့လား ဟင်...’

လည်ချောင်းတွင် တစ်ဆို့နေသံကြီးဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးက ဖခင်ကို မေးလိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သမီး... သမီးကို ချစ်လို့လဲ ဖေဖေဘဝတစ်ခုလုံး
သမီး အတွက် နှစ် မြှုပ်ထားခဲ့တာ သမီး အသိပါကွာ...’

‘ဟုတ်တယ်လေ... ဟိုတုန်း ကတော့ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်... ခု...
ခုတော့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကြီး သမီးနဲ့ ဖေဖေကြား ဝင်... ဝင်လာလို့...’

‘သမီးလေးရယ်... ဖေဖေနဲ့ သမီးကြားမှာ အခိုင်အမာ တည်ရှိနေတဲ့ မေတ္တာကို

ဘယ်အရာကမှ မချိုးဖျက်နိုင်ပါဘူး... သမီးလဲ နားလည်တတ်တဲ့အရွယ်ရောက်နေပါပြီ...
ဖေဖေရဲ့ အထီးကျန်ဆန်တဲ့ ဘဝကို သမီးလေး စာနာတတ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်...'

နားလည်သည်ကို နားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်နေသော မေအိန္ဒြေဦးသည်
ဆတ်ခနဲ ထမင်းဝိုင်းမှ ထထွက်သွားတော့သည်။

‘သမီး... သမီး... မေအိန္ဒြေ...’

မေအိန္ဒြေဦးသည် မီးဖိုခန်းဆီသို့ ပြေးထွက်သွားခဲ့ပြီး ဝမ်းနည်းစိတ်ကို
မထိန်းမသိမ်းနိုင် တော့ကာ သည်းထန်စွာ ငိုရှိုက်မိလေ၏ ။

‘ဟူး... သမီး စိတ်ဆင်းရဲသွားရှာပြီ... အို သမီး စိတ်ဆင်းရဲတာကို ငါ
မမြင်ရက်ပါဘူး... ငါ့ဆန္ဒတွေ ငါ ပြန်သိမ်းဆည်းထားလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်...’

ဦးမင်းသိမ်းသည် သူ့စိတ်ကို ဖြေဖျောက်ရန် သမင်ချိုတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော
အနွေးထည် တစ်ထည်ကို ဖြုတ်ယူပြီး ကမ်းနားလမ်းဘက် သွားရန် အိမ်ပေါ်က
ဆင်းထွက်ခဲ့သည်။

ရေကုန်နေသော ရေတကောင်းလေးကို ရေဖြည့်ရန်
လှေကားထိပ်ဆီသို့ရောက်နေပြီ ဖြစ် သော လေးခင်ခင်သည် အိမ်ပေါ်က ညှို့ မှော
င်နေသော မျက်နှာကြီးဖြင့် အလျင်အမြန်ဆင်းသွား သော ဦးမင်းသိမ်းကို တွေ
့မြင်လိုက်ရသည်။

‘သားအဖတွေ မပြေမလည် ဖြစ်ကြပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့... ဟင်း... ငါ့ကြောင့် ပဲ
ဖြစ်မှာ ပါ... သာယာအေးချမ်းတဲ့ သူတို့ သားအဖဘဝထဲ ငါဟာ ဂြိုဟ်ကောင်တစ်ကောင်လို
ဝင်နေပြီထင်ပါရဲ့.’

ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ရုတ်တရက် စိုးမိုးလာပြီး လေးခင်ခင်မှာ ကိုယ်ကြီး ယိုင်ထိုး၍
သွား၏ ။

‘အို...’

အလျင်အမြန် သတိပြန်ထားလိုက်ပေမယ့် လှေကားထိပ် အစွန်အဖျားကို ရောက်နေပြီ ဖြစ် သော သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ...

ရေတကောင်းက အလျင် ရေတကောင်းနောက်က သူ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လှေကားပေါ်မှ ကျခဲ့သည်။

လဲပြီသံ...။

လိမ့်ကျသံ...။

ကွဲရှည်များ က မီးဖိုဆောင်ထဲတွင် အငိုတန်ပြီး မျက်နှာကလေး စူပုပ်နေသော မေအိန္ဒြေဦး အိမ်ရှေ့ဆီသို့ လေအလျင်ကဲ့သို့ ရောက်ရှိလာစေ၏ ။

‘ဟင်...ဒေါ်လေးခင်ခင်’

လှေကားရင်းတွင် ခွေခွေခေါက်ခေါက်ကျနေသော လေးခင်ခင်ကို မေအိန္ဒြေဦးသည် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ပြေးပွေ့လိုက်မှန်း မသိတော့ပါ...

‘ဒေါ်လေးခင်ခင်...ဒေါ်လေးခင်ခင်...အဟင့် ဟင့်...ခေါ်လို့လဲ မရတော့ပါလား...ကြီးကြီးစောရေ...လာကြပါဦး...’

ခေါင်းရင်း ခြေရင်းအိမ်က လူတွေ ကို မေအိန္ဒြေဦးသည် ငိုသံများ ဖြင့် အသံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက်သည်။

‘ဟဲ့...ဟဲ့...ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်တာလဲ...’

ခေါင်းရင်းအိမ် ခြေရင်းအိမ်က လူတွေ စုပြုံပြီး မေအိန္ဒြေဦးတို့ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာကြ သည်။

‘မသိဘူး ကြီးကြီးစောရဲ့ အသံတွေ ကြားလို့ မီးဖိုထဲကထွက်ကြည့်တော့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို အဲသလိုကြီးတွေ ရတာ ပဲ...ဟီး...ဟီး...ဟီး...’

‘ဟဲ့...ဟဲ့...ဖိုးဝင်းတင်...ခုတင် မောင်မင်းသိမ်း တာရီးဘက် ထွက်သွားတာ

ကြီးကြီး စော မြင်လိုက်တယ်... သွားပြေးခေါ်ချည်စမ်း... မြန်မြန်...'

'ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...'

ဝိုးတင်ဝင်းကိုလေး အိမ်ပေါ်က ခုန်းစိုင်းပြေးတော့သည်။

'သမီး မငိုနဲ့... မငိုနဲ့... သတိလစ်နေတာပါ... စိတ်ကိုထိန်း... စိတ်ကိုထိန်း...'

ဝိုးတင်ဝင်း၏ အမေ ဒေါ်သန်းခင် မေအိန္ဒြေဦး၏ ပခုံးကလေးကို အသာဖိကာ နှစ် သိမ့်လိုက် သည်။

'ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလို့ မ ဖြစ်ဘူး... မသန်းခင်ရဲ့ ကလေးမက မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ ဆေးရုံ အမြန်တင်မှ...'

'ဟုတ်တယ်... မသန်းခင်... ကျုပ် ဆိုက်ကားသွားခေါ်လိုက်မယ်...'

မသန်းခင်၏ ခင်ပွန်း ဦးဖေစိန်က ဆိုက်ကားပြေးခေါ်လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် လည်း ဦးမင်းသိမ်း တစ်ယောက် အိမ်ပြန်မရောက်ခင် လေးခင်ခင်မှာ ဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့၏ ။

အရေး ပေါ် အခန်းတွင် လေးခင်ခင်ကို ဆရာဝန် ဆရာမ များ က ကြပ်မက်ကုသနေချိန်တွင် ဆေးရုံခန်းထဲသို့ ဦးမင်းသိမ်း ကမူးရှူး ထိုး ပြေးဝင်လာ၏ ။

'လေးခင်ခင်... လေးခင်ခင်...'

ဒေါ်စောမြင့်က ပူပုပ်နိုးကြီးနေသော ဦးမင်းသိမ်းကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

ခုံတန်းကလေး တစ်နေရာတွင် ကုပ်ကုပ်ကလေး ညှိုးငယ်စွာ ထိုင်နေသော မေအိန္ဒြေဦး သည်။ ဦးမင်းသိမ်း၏ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ပျက် လှုပ်ရှားမှု များ ကို ကြည့်ပြီး တွေ ဝေသွားတော့ သည်။

'ဖေဖေဟာ ဒေါ်လေးခင်ခင်အတွက် ပူပင်သော က ကြီးနေလိုက်တာ ဖေဖေ... ဒေါ်လေး ခင်ခင်ကို သိပ်ချင်နေတာ ထင်ရှားနေပြီ... ဖေဖေဆန္ဒကို ငါ

မလိုက်လျောနိုင်ခဲ့တာတွေ မှာ :နေ ပြီထင်တယ်... ဖေဖေဟာ သနားဖို့ကောင်းတယ်...
သူ့ခမျာ ငါ့ကို အတင်းအဓမ္မကြီးတော့ အတိုက်အခံမလုပ်ရှာပါဘူး... အင်းလေ
ဒေါ်လေးခင်ခင် ပြန်နေကောင်းလာရင်တော့ ဖေဖေ နောက်ထပ် ဆန္ဒပြုလာရင် ငါ
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲ သူ့ ဆန္ဒတွေ ကို လိုက်လျောလိုက်ပါတော့မယ်’

‘မောင်မင်းသိမ်း ထိုင်... ထိုင်... ထိုင်နေလိုက်... စိတ်ကို အေးအေးထား...
ဘုရား ဆုတောင်းရုံက လွဲလို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး...’

ဒေါ်စောမြင့်က လူကြီးပီပီ ဦးမင်းသိမ်းကို နှစ် သိမ့်ဖျောင်းဖျနေ၏ ။

မကြာခင်တွင် ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ကြပ်မတ်ကုသပေးနေသော ဆရာဝန်ကြီး
အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

ဖေဖေက ပြေး၍ ဆရာဝန်ကြီးကို တွေ့ လိုက်သည်။

မျက်စိ မျက်နှာ သိပ်မကောင်းလှသော ဆရာဝန်ကြီးက ဒေါ်လေးခင်ခင်မှာ
ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ကြောင့် သားပျက်ပြီး သွေးသွင်းဖို့ အရေး တကြီး လိုအပ်နေကြောင်း ဖေဖေကို
ပြောပြလာသည်။

ဖေဖေက အရူးမီးဝိုင်းသလို မျက်နှာကြီးဖြင့် သူ့လက်မောင်းကြီးကို
ဆရာဝန်ရှေ့သို့ အတင်း တိုးပေးကာ...

‘ကျွန်တော် ... ကျွန်တော့် သွေး... သွေးကို ယူပါ ဆရာ... သူ့အတွက်
ကျွန်တော် သွေးပေး... ပေးပါမယ်...’

ဆရာဝန်ကြီး၏ မျက်နှာ ဝင်းထိန်သွား၏ ။

‘ဟာ... ကောင်းတာပေါ့... ခင်ဗျားသွေးက ဘာအမျိုးအစားလဲ...’

‘ဘီ... သွေးပါ ဆရာ...’

‘ဟာ... မ ဖြစ်ပါဘူးဗျာ... ဒေါ်လေးခင်ခင်က အိုသွေး... သူ့အတွက်က
အိုသွေးရမှ ဖြစ်မှာ ... အို အမျိုးအစားက ဒီပြင် သွေးအုပ်စုကို လုပ်မခံဘူးဗျ...’

‘ဟင်...ဒါ...ဒါဆိုရင် ဒုက္ခပါပဲ...’

ဖေဖေသည် သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ ကို လိုက်ကြည့်နေသည်။

ထိုကမှ တစ်ဆင့် မမှိတ်မသုန်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေသော သမီး၏ မျက်နှာ ပေါ်တွင် အကြည့်များ က ကွက်ကျနေသည်။

ဦးမင်းသိမ်း၏ မျက်လုံးတွေ က သမီးငယ်အား တောင်းပန်တိုးလျှိုးမှု အပြည့်ပါနေသည်။ အသနားခံနေသယောင်လည်း ရှိ၏ ။ သူ၏ သမီးငယ် မေအိန္ဒြေဦးသည် ‘အိုသွေးရှင်’ မဟုတ်ပါ လား...။

‘အသက်သည်သွေ...သွေးသည် အသက်...’

‘သင့်သွေးဖြင့် ဇီဝိတဒါနပြုပါ...’

ဆေးရုံ၏ နံရံပိုစတာများ မှ အကြည့်ကို ခွာကာ ဒေါ်လေးခင်ခင်၏ အသက်ကို သူ့သွေးဖြင့် လုယူပြီး ဖခင်၏ စိတ်ချခမ်းသာမှု ကို ပေးဆောင်ရန် မေအိန္ဒြေဦးသည် သူဝတ်ထားသော အင်္ကျီလက်စကလေးကို ပင့်ကာ ဆရာဝန်ကြီး၏ ရှေ့သို့ တိုးထွက်ခဲ့သည်။

‘ဒေါက်တာကြီး သမီးရဲ့ သွေးက အိုသွေးပါ...လူနာအတွက် သမီး သွေးလှူ ချင်ပါတယ်’

‘သမီး... သမီးလေး...’

ဦးမင်းသိမ်းက သမီး၏ ပခုံးကို တုန်နေသော လက်များ ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘စိတ်မပူပါနဲ့ ဖေဖေ... ဒေါ်လေးခင်ခင် နေကောင်းသွားမှာ ပါ...’

မေအိန္ဒြေဦးက ဖခင်ကို လှည့်၍ အားပေးလိုက်သည်။

ဦးမင်းသိမ်းက မျက်ရည်ရွှန်းစိုနေသော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် သမီး ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ကြည့် ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေသည်။

‘လာ... သမီးလေး...’

ဆရာဝန်ကြီးက မေအိန္ဒြေဦးကလေးကို ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

(၄)

မိမိ၏ သွေးဖြင့် အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်လိုက်နိုင်သော ပီတိက ပြောမရနိုင် အောင် မေအိန္ဒြေဦးကလေး၏ ရင်ထဲတွင် ခံစားနေရသည်။

သေမင်း၏ တံခါးဝမှ ပြန်ထွက်လာနိုင်ခဲ့သော လေးခင်ခင်က လေးပင်နေသော မျက်ခွံများ ကို အတင်းမကာ သူ့အသက်သခင် ဖြစ်လာသော မေအိန္ဒြေဦးကလေး၏ မျက်နှာကို ကျေးဇူးတင် မဆုံးသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေ၏ ။

မေအိန္ဒြေဦးက လေးခင်ခင်၏ လက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

‘ဒေါ်လေးခင်ခင် နေကောင်းအောင် နေနော်...’

လေးခင်ခင်က ဦးခေါင်းကို အသာညှိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ရော့... ကလေး ဒီဆေးတွေ ကို မှန်မှန်သောက်နော်... ခုအိမ်ပြန်ပြီး အနားယူလိုက်... မင်းကို တို့တစ်တွေ အားလုံးကလဲ အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်လိုက်သူအ ဖြစ်နဲ့ ကျေးဇူး တင်မဆုံးရှိလှပါတယ်... ဂုဏ်လဲ ယူပါတယ်...’

ကြည့်နူးမှု များ ထပ်ဆင့်၍ မေအိန္ဒြေဦးကလေး၏ ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့ရသည်။

ဦးမင်းသိမ်းက သမီးငယ် ပခုံးကို အသာဖက်၍ ဆေးရုံအပြင်ဘက်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်လာ ခဲ့သည်။

‘သမီးလေး...’

‘ဖေဖေ...’

‘သမီးကိုလေ...ဖေဖေ...ဖေဖေ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်
ကျေးဇူးတင်မိပါတယ် ကွယ်...’

‘သမီးကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး...ဖေဖေရယ်... သမီးကို တစ်သက်လုံး
ကျွေးမွေး ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ဖေဖေကျေးဇူးတွေ ကို သမီး ဆပ်နေတာပါ...
ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ဂရုစိုက်ပါ...ဖေဖေ... ဒီနေ့ ဒီရက်ကစပြီး ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာမှု
အပြည့်အဝလဲ ခံစားရပါတော့မယ်... သမီး ကတိပေးပါတယ်...’

‘သမီး... သမီးလေး... ဒါဆိုရင် ဖေဖေဆန္ဒတွေ ကို...’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ... ဖေဖေ ဆန္ဒမှန်သမျှ သမီး လိုက်လျောပေးဖို့
ဆုံးဖြတ်ထားလိုက် ပါပြီ...’

‘အို... လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်...’

‘ကဲ... ကဲ သားအဖနှစ် ယောက် အလွမ်းသည့်မနေကြနဲ့ ဒီကလေးက သွေးလှူ
ထားတာ မြန်မြန်ပြန်နားမှ ဖြစ်မယ်...’

သားအဖနှစ် ယောက် ကြား ပြောဆိုနေသည့် စကားများ ကို
အဓိပ္ပာယ်မသိရှာသော ဒေါ်စော မြင့်ကြီးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘အို... ဟုတ်ပါရဲ့... ကဲ ကဲ... သမီးလေး ပြန်နားချည်နော်...
ဒေါ်ဒေါ်စောရယ်... ဒေါ်ဒေါ်စောပဲ သမီးကို ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးပါနော်...’

‘ဟုတ်ပါပြီတော် ... ဟုတ်ပါပြီ...’

‘အင်း... ညည်းအမေ နွဲ့နွဲ့ဝေ ဆုံးပြီးကတည်းက အိမ်ထောင်ထပ်မပြုနဲ့
ဒီသမီးကလေး ကိုပဲ တစိုက်မတ်မတ် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးလာတဲ့ မင်းသိမ်း တစ်ယောက်
မပြောမဆို ဖြုန်းခနဲ လေးခင်ခင်ကို လက်ထပ်ယူလာတော့ တို့များ မှာ ပူလိုက်ရတာ ...

ညည်းလေးနဲ့မှ အဆင်မှ ပြေပါ့မလားလို့... ခုများ တော့ ကိုယ့်မျက်စိ ကိုယ့်နားတောင်
မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပြီ အေ...'

‘ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ကြီးကြီးစောရဲ့...’

‘ညည်းလေးတို့တစ်တွေ ချစ်ချစ်ခင်ခင် စည်းစည်းလုံးလုံး ရှိကြလွန်းလို့ပေါ့...
မိထွေးနဲ့ ဒီလောက် ပလံ့နံ့ပသင့်တာ ကြီးကြီးစော တစ်သက်မှာ ညည်းလေး တစ်ယောက်
ကိုပဲ မြင်ဖူးသေး တယ်...’

‘အဟင်း ဟင်း... ဟင်း သူက ကိုယ့်အပေါ်ကောင်းနေတာပဲလေ...
ဘာမသင့်မြတ်စရာ ရှိသလဲ ကြီးကြီးစောရဲ့ အိန္ဒြေ ရထားတာ မိထွေးတော် ဂေါတမီလို
မိထွေးမျိုး ဖြစ်နေလို့ပေါ့...’

‘ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ... မယ်မင်းကြီးမရယ်... စကားကလဲ တတ်လိုက်တာ
လွန်ပါ ရော... ကဲ ကဲ... ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်... မောင်မင်းသိမ်း
မလာမချင်း ကြီးကြီးစော စောင့်နေမယ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြီးကြီးစော...’

မေအိန္ဒြေဦးသည် အဝတ်အစားလဲ ခြေလက်ဆေးကျောပြီး ဆရာဝန်ကြီး
ပေးလိုက်သော ဆေးများ ထဲမှ တစ်စုံကို သောက်ကာ အိပ်ရာထဲ ဝင်လိုက်သည်။

အိပ်စက်ခြင်းမှ ရုတ်တရက်နိုးလာသည့်အခါတွင် သူ့ ခုတင်တွင်
ခြင်ထောင်ချထားပြီး အသေအချာညှပ်ပြုထားသည်ကို လည်းကောင်း၊ ညအိပ်
မီးပွင့်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ ပုတီးစိပ်နေသော
ဖခင်ကြီးကို လည်းကောင်း မေအိန္ဒြေဦး တွေ့ မြင်လိုက်ရသည်။

‘ဖေဖေ...’

‘ဪ... သမီးလေး နေကောင်းတယ်နော်...’

‘သမီး နေကောင်းပါတယ်... ဖေဖေ ဘာ ဖြစ်လို့ မအိပ်သေးတာလဲ...’

‘ဖေဖေ သမီးကို စိတ်မချလို့ စောင့်နေတာ သမီးက ယောင်နေတယ်လေ...’

ဖေဖေ ဖေဖေနဲ့...’

‘ဟင်... ဟုတ်လား... သမီးတော့ မသိမိလိုက်ပါဘူး...’

မေအိန္ဒြေဦးက ခြင်ထောင်ကို အသာမ၍ အပြင်သို့ ထွက်ရင်း...

ပြောလိုက်သည်။

‘သမီးလေး သွေးလှူလိုက်ရလို့ အားနည်းသွားတယ် ထင်ပါရဲ့... သမီးကလဲ

အစ ကတည်းက နွဲ့နွဲ့ပျော့ပျော့ကလေး...’

‘ရပါတယ် ဖေဖေရယ်... တစ်ရက် နှစ် ရက် နေရင် သမီး ပြန်အားပြည့်သွားမှာ

ပါ... ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကော ဟင်... နေကောင်းလာပြီလား...’

‘သူ ကောင်းကောင်း စကားပြောနိုင်လာလို့ ဖေဖေ့ကို အိမ်မှာ အိန္ဒြေကလေး

တစ်ယောက် တည်း မြန်မြန်ပြန်ပါလို့ နှင်လွှတ်နေတာနဲ့ ပြန်ခဲ့ရတယ်လေ...’

မေအိန္ဒြေ၏ နှုတ်ခမ်းလှလှကလေးတွင် အပြုံး ကလေးတစ်ချက် လူးလွန့်သွား၏

။

‘လေးခင်ခင်က သူ့အသက်ကို သမီးကလေး ကယ်လိုက်လို့

ကျေးဇူးတင်နေရှာတယ်... ဖေဖေကိုယ်တိုင်ကလဲ သမီးလေးကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူးကွယ်.

..’

‘ဖေဖေ...’

‘ပြောပါ သမီး...’

‘ဒေါ်လေးခင်ခင် သမီးနဲ့ ဖေဖေ ကြားဝင်လာလို့ သမီးအပေါ်
အချစ်မလျော့ရဘူးနော်...’

‘ဪ... သမီးလေးရယ်... မေတ္တာချင်းက တစ်ကလေးပဲပါ... သားသမီးနဲ့ မိဘ
ချစ်ခြင်း ကို ဘယ်အရာကမှ မဖျက်ဆီးနိုင်ပါဘူးကွယ်...’

နနယ်သော သမီး၏ လက်ကလေးနှစ် ဘက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားကာ
ဦးမင်းသိမ်းက ပြောလိုက်သည်။

‘သမီးလေး... သမီးလေး ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို ကြည်ဖြူသွားပါပြီ ဖေဖေ.
..’

‘သမီး... သမီးလေး... လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်...’

အဖေနှင့် သမီးကြား ပြေလည်မှု ကြီး ရရှိသွားလေပြီတည်း...။

(၅)

လေးခင်ခင် နေထိုင်ကောင်းပြီး ဆေးရုံက ဆင်းမည် ဆိုကတည်းက
ဦးမင်းသိမ်းသည် လေးခင်ခင်ကို သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် တစ်သက်လုံးပေါင်းသင်း
သွားခွင့်ကို ခွင့်ပန်လိုက်သည်။

မေအိန္ဒြေဦးကလေးကိုယ်တိုင်က ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြုထားကြောင်း သိရသည့်
အခါတွင် လေးခင်ခင်လည်း ဦးမင်းသိမ်း၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို သူ့ဘဝ
အာမခံချက်တောင်းရန်အတွက် လက်ခံလိုက်တော့သည်။

သုံးဦး သုံးဖလှယ် ကျေနပ်မှု ဖြင့် တည်ဆောက်နိုင်သော အိမ်ထောင်ကလေးက
သာယာ ငြိမ်းချမ်း၍ လှပနေပါသည်။

မိထွေးနှင့် အိမ်ထောင်ဘက်ပါ သမီးတို့၏ ချေငံပြေပြင်လွန်းနေသော
ဆက်ဆံရေး က ပတ်ဝန်းကျင်က အံ့ဩလောက်စရာပင် ဖြစ်နေ၏ ။

‘ဟဲ့... မောင်မင်းသိမ်း မိန်းမက ငယ်ပေမယ့် စိတ်ထားလေးကို အကောင်းသား..
..’

‘တို့များ က အိန္ဒြေဦးကလေးအတွက် စိုးရိမ်နေတာ ခုတော့အေ... သူက
မိထွေးနဲ့ ပုလဲနံ့ပ ကို သင့်လို့...’

‘သူတို့သားအမိ သားအဖတစ်တွေ ကို ကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာစရာ
ကောင်းလိုက်တာ ဟယ်...’

‘တွေ့ လား ခင်ခင်နဲ့ သမီး အိန္ဒြေ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တော့ ဖေဖေတို့
အိမ်ထောင်လေးက စံပြ အိမ်ထောင် ဖြစ်နေပြီ... အသက်နဲ့ ခန္ဓာတည်သရွေ့ ဒီစည်းလုံးမှု
ချစ်ခင်မှု မျိုးနဲ့ပဲ တစ်စိုက်မတ်မတ် နေသွားကြရမယ်နော်...’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ...ဖေဖေ...’

‘စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီးရယ်... ခင်ခင်ဘက်ကလဲ ကတိပေးပါတယ်...’

‘ကဲ... သားအမိနှစ်ယောက် နေခဲ့ကြဦး... ဖေဖေ အလုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

လေးခင်ခင်က ဦးမင်းသိမ်း၏ ရုံးအိတ်ကလေးကို ဆွဲကာ ခြံအထိ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေး လိုက်သည်။

ခြံဝရောက်တော့ ဖခင် ဖြစ်သူက အိမ်ရှေ့လှေကားထိပ်တွင် ရပ်၍ သူ့ကို ကြည့်နေသော သမီး ဖြစ်သူအား ပြုံး၍ လက်လှမ်းပြလိုက်သည်။ သမီးကလဲ လက်ကလေးကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက် သည်။ ဦးမင်းသိမ်းသည် ဘဝတွင် အရာရာ ပြည့်စုံသော သူ...။

တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် အပျော်ဆုံးသော လူ တစ်ယောက် အသွင်မျိုးဖြင့် အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ ရှေးရှု သွားပါတော့သည်။ မုဆိုးဖိုဘဝနှင့် ကြမ်းတမ်းသော ဘဝခရီးကို လျှောက်ခဲ့ရပါသော ဦးမင်းသိမ်း အတွက် ယခုတော့ ပန်းခင်းသော လမ်းသည် သာယာဖြောင့်ဖြူး၍ နေသည်။

‘အင်း... သမီးနဲ့ လေးခင်ခင်အတွက် ငါ တာဝန်ကျေတဲ့ ဖခင် တစ်ယောက် ... လင်သား တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်... ဒီလောက်နဲ့ ရောင်ရဲနေလို့ မ ဖြစ်တော့ဘူး... နောင်နှစ် ခါဆိုရင် သမီး လေးလဲ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကောလိပ်တတ်ဖို့ကိစ္စက ရှိတယ်... သမီးလေးက ဆရာဝန်မကြီး သိပ် ဖြစ်ချင်တာ... သမီးလေး ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်လာရင် ဆေးတက္ကသိုလ်ကို ပို့ပေးနိုင်ရမယ်၊ ဒါ... ငါ့တာဝန်ပဲ... လေးခင်ခင်ကို တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားရမှာ လဲ... ငါ့တာဝန်ပဲ... ပြောနေ ကြပါတယ်လေ... ဒီအပတ်ရုံးအားရက်မှာ လှထွန်းဆီသွားပြီး တိုင်ပင်မှ ဖြစ်မယ်... သမီးလဲ အင်္ဂုကို မရောက်တာကြာပြီ... လေးခင်ခင်လဲ မရောက်ဖူးသေးဘူး... သူတို့ကိုပါ ခေါ်သွားရမယ်...’

ဦးမင်းသိမ်းသည် ရှေ့ရေ အတွက် အစီအစဉ်တွေ ကို ရေးမှတ်ရင်း ရုံးရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်း၍ နေ၏။ သည်နေ့ စိတ်တွေ အထူး ပေါ့ပါး၍ နေသည်။ ရုံးတွင် လည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ် မောမော နေနေမိသည်။ မွန်းတည့်ချိန် ရောက်သည့်အခါတွင် တော့ ရန်ကုန် ရုံးချုပ်က စာနှင့် လူ ရောက်ရှိလာသည်။ ကောက်ပဲသီးနှံအဝယ်ခိုင်များ ဆီသို့ မနေးအမြန်သွားရောက်ရမည့် အမိန့်စာ ပါလာသဖြင့် မနက်ဖြန်တွင် အစောဆုံး ခရီးထွက်နိုင်ဖို့ စီစဉ်ရတော့သည်။

ပြီးသည်နှင့် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ဖို့အတွက် ဦးမင်းသိမ်းသည် သည်နေ့တွင် အချိန်ပို မလုပ်တော့ဘဲ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

‘ဟယ်... အစ်ကိုကြီး... ဒီနေ့ ပြန်လာတာစောပါလား...’

‘ဟုတ်တယ် လေးခင်ခင်... မနက်ဖြန် အစ်ကိုကြီး ဇလွန်ဘက် ခရီးထွက်ရမှာ မို့လို့လေ...’

‘ဟင်... ဟုတ်တယ်... ဘယ်နှစ် ရက်တောင် ကြာမှာ လဲ ဟင်...’

‘သိပ် ကြာမယ်မထင်ပါဘူးကွာ... မသကာ နှစ် ရက် သုံးရက်ပေါ့... ဒါနဲ့ သမီး ပြန်မရောက်သေးဘူး နော်...’

‘ရောက်ချိန်နီးနေပါပြီ... အစ်ကိုကြီးရဲ့... ဒီနေ့တော့ ကျူရှင်မတတ်ဘဲ အိပ်တန်းပြန် လာခဲ့မယ်လို့ လေးကို ပြောသွားတယ်...’

‘အင်း... အင်း...’

‘အစ်ကိုကြီးအတွက် ဘယ် ခရီးဆောင်အိတ်ကို လေး ပြင်ပေးရမလဲဟင်...’

‘ဟို... ကိုယ်တို့ ခုတင် ခြေရင်းဗီရိုပေါ်က အညိုရောင် အိတ်ကို ယူလိုက် လေးခင်ခင်... အဲဒီ အိတ်ဆိုရင် အတော် ပဲ...’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုကြီး... ခဏထိုင်နော်... လေး သံပရာရည် ဖျော်လိုက်ဦးမယ်...’

..’

‘အေး... အေး...’

လေးခင်ခင်က မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ပြန်ထွက်ခဲ့ပြီး ခင်ပွန်းသည် အတွက် သံပရာရည် တစ်ခွက်ကို ဖျော်ယူလိုက်သည်။

‘ရော... အစ်ကိုကြီး...’

‘ထိုင်ပါဦး... လေးခင်ခင်...’

လေးခင်ခင်က ဦးမင်းသိမ်း၏ ကုလားထိုင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဦးမင်းသိမ်းထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် တစ်စုံတစ်ခုသော စကားကို ငုံ့လင့်၍ နေ၏ ။

‘သမီး ပညာရေး အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ... လေးခင်ခင် သတိထားမိသလား ဟင်...’

‘သတိထားမိပါတယ်... အစ်ကိုကြီးရဲ့... အိန္ဒြေလေးက သိပ်ကို ကြိုးစားနေတယ်... သူ မျှော်လင့်သလို အောင်မြင်မယ်လို့ လေး ထင်တယ်...’

‘အင်း အောင်မြင်ပါစေ... သမီးကို ဆရာဝန်မကြီးအ ဖြစ်နဲ့ အစ်ကိုကြီးလဲ သိပ်မြင်ချင်နေ ပါတယ်...’

‘ဖြစ်မှာ ပါ... အစ်ကိုကြီးရယ်... အိန္ဒြေကလေးက ဉာဏ်ကောင်းသလို အလိမ္မာလဲ သိပ်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပါ...’

ဦးမင်းသိမ်း၏ မျက်နှာကြီးပေါ်တွင် သကာဝုံးသော အပြုံး များ ဝင့်ထည့်လာ၏ ။

ချစ်သော သမီးကလေးအတွက် ဂုဏ်ယူနေဟန် တူပေ၏ ။

‘အစ်ကိုကြီး...’

‘ဟင်... ဘာလဲ လေးခင်ခင်...’

‘အစ်ကိုကြီး ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် လေးလဲ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်ပါတယ်...’

‘ဟာ... မဟုတ်တာ လေးရော... လေး အလုပ် မလုပ်ရဘူးလို့ အစ်ကိုကြီး အခါခါ

ပြောခဲ့ပြီ မဟုတ်လား...’

‘မဟုတ်သေးဘူးလေ... အစ်ကိုကြီးရဲ့ လေးပါ အလုပ်လုပ်ရင် နှစ် ယောက်
လုပ်အားနဲ့ရတဲ့ ငွေက အိန္ဒြေကလေး ကောလိပ်တက်တော့ ပိုပြီး ဖူလုံမှာ ပေါ့...
မဟုတ်ဘူးလား...’

‘ဒီအတွက် မပူနဲ့ လေး... မပူနဲ့... ဒီမနက်ဘဲ အစ်ကိုကြီး ရုံးသွားရင်း ဒီကိစ္စကို
စဉ်းစား ခဲ့တာပါ... နဂိုက ဒီအပတ် ရုံးပိတ်ရက် အင်္ဂု သွားဖို့တောင် စိတ်ကူးပြီးသား...’

‘ဘာသွားလုပ်မှာ လဲ ဟင်...’

‘လေးကို အစ်ကိုကြီး ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား... အင်္ဂုမှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့
သူငယ်ချင်း ရှိတယ်ဆိုတာ...’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဟို ကိုလှထွန်း ဆိုတာလား...’

‘အေး... ဟုတ်တယ်... လှထွန်းက စီးပွားရေး လုပ်စားနေတာ ကြာပြီ...
ခုဆိုရင် အတော့်ကို ချမ်းသာနေပြီလေ... သူ့ ပွဲရုံတို့ ဆန်စက်တို့မှာ အစ်ကိုကြီးလဲ နိုင်သရွေ့
ထည့်ပြီး သမီးအတွက် ရှာမလားလို့...’

‘အို... ကောင်းသားပဲ...’

လေးခင်ခင်က အားတက်သရော ထောက်ခံလိုက်သည်။

‘အေးကွာ... ဒီအပတ်တော့ အလုပ်ကိစ္စ ဝင်လာလို့ နောက်အပတ်မှပဲ
ဒီကောင်ကြီးဆီ သွားရတော့မယ်...’

‘အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်... အစ်ကိုကြီးရယ်... အလုပ်ကိစ္စအတွက်သာ
စိတ်ဖြောင့် ဖြောင့်နဲ့ သွားလိုက်ပါ...’

ဦးမင်းသိမ်းက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းကို ညှိတ်ပြပြီး လက်ထဲက သံပရာရည်ခွက်ကို
သောက်လိုက်သည်။

(၆)

‘ဟယ်...ဖေဖေ အစောကြီး ပြန်ရောက်နေတယ်...’

ကျောင်းက အပြန် ဖခင် ဖြစ်သူကို ဧည့်ခန်းထဲတွင် လှမ်းတွေ့လိုက်ရတော့
မေအိန္ဒြေဦး သည်။ လှေကားထစ်များ ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့၏ ။

‘အေးကွာ...ဖေဖေ မနက်ဖြန် အစောကြီး ခရီးထွက်ရမှာ မို့ ပြန်လာတာ သမီး..
.’

‘ဟင်...ဟုတ်တယ် ဘယ်ဘက်ကိုလဲ ဖေဖေ...’

‘ဇလွန်ဘက်ကို သမီး...’

‘ဪ...’

မေအိန္ဒြေဦးလေးက လွတ်အိတ်ကလေးကို ချပြီး ဖခင်၏
ခြေရင်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ သမီးလေး... ကျောင်းမှာ အခြေအနေ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား..
.’

‘ကောင်းပါတယ်... ဖေဖေ... သမီး မျှော်မှန်းတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာမယ်လို့
ထင်ပါတယ် ဖေဖေ...’

‘အေး...အေး ဖေဖေ ဝမ်းသာပါတယ် သမီး... သိပ်ဝမ်းသာတယ်...
စာမေးပွဲကြီး မစစ်ခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျန်းမာအောင်လဲ နေဦး... မကျန်းမမာ ဖြစ်ရင်
ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက် ပျက်တတ်တယ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဖေဖေ... ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကော...’

‘မီးဖိုထဲ ဝင်နေတယ်လေ...’

‘အို... ဟုတ်လား... သမီး ပြန်လာမှ အစိမ်းကြော်ကြော်မယ်လို့ ထားခဲ့တာတွေ ဝင်ကြော်နေပြီ ထင်တယ်...’

မေအိန္ဒြေဦးကလေးက မီးဖိုဆောင်ဘက်ဆီသို့ အပြေးကလေး ထသွားလိုက်သည်။

‘ဟော... အိန္ဒြေ ပြန်လာပြီ...’

‘ဟုတ်တယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင် ဒါနဲ့ အစိမ်းကြော်ကြော်လိုက်ပြီလား ဟင်...’

‘ဟုတ်တယ်... ကြော်လိုက်ပြီ... ဒေါ်ဒေါ်စော ဈေးသွားလို့ ပုစွန်ထုပ်မှာ လိုက်တာလဲ ပြုတ်ကြော်လေး လုပ်ထားလိုက်တယ်လေ...’

‘ဒေါ်လေး ခင်ခင်ရယ်... အိန္ဒြေပြန်လာမှ လုပ်မှာ ပေါ့...’

‘ရပါတယ်ကွယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင် အလကား အားနေတဲ့ ဥစ္စာ... ကဲ ကဲ... ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ... ပြီးရင်... ထမင်း စားကြရအောင် ဒေါ်လေး ခင်ခင် ထမင်းပွဲ ပြင်ထားလိုက် မယ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

ထမင်းပွဲတွင် မျက်နှာစုံညီ ရှိနေကြသော အခါ ဦးမင်းသိမ်းက လက်ထဲတွင် စုဆောင်းထား သော ငွေကလေးကို ပွားများ အောင် သူငယ်ချင်းနှင့် ပေါင်း၍ လုပ်ဆောင်သည့် ကိစ္စများ သမီး ဖြစ် သူကို ပြောပြလိုက်သည်။

သူ့အပေါ် စေတနာ ထားလွန်းလှသော ဖခင်ကြီးကို လည်းကောင်း...

မျက်နှာကလေးပြုံး ပြုံး နှင့် ဘေးကနေနေသော လေးခင်ခင်ကိုလည်းကောင်း...

မေအိန္ဒြေဦးသည် ပြုံး၍ကြည့်လင် သော မျက်နှာကလေးဖြင့် လိုက်ကြည့်နေ၏။

‘ဖေဖေ ခရီးက ပြန်လာရင် ဒီကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော်မယ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဖေဖေ...’

‘ဖေဖေ မရှိတုန်း ညှမှု ညတာ သတိထားနော်... အိမ်တံခါးတွေ ကို စောစော ပိတ်... သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီးမှ အိပ်ရာဝင်ကြ...’

‘အို... အစ်ကိုကြီးကလဲ အိမ်အတွက် စိတ်ချမ်းပါ... အိပ်ရာ ဝင်ကြ... အစ်ကိုကြီး သာ ခရီးသွားတာ သတိပိရိယနဲ့ သွား... ကိုယ် သွားရမှာ က ရေလမ်းခရီး...’

‘ကိုယ့်အတွက် မပူနဲ့... လေးခင်ခင်... ဒီ ခရီးတွေ က ကိုယ့်အတွက် ရိုးနေပြီ...’

‘သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိပါဘူး... အစ်ကိုကြီးရဲ့...’

‘ဟုတ်တယ် ဖေဖေရဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင် ပြောတာ မှန်တယ်... သွားနေကျခရီးဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့ နေလို့ ဘယ် ဖြစ်မှာ လဲ...’

‘အား... ဟုတ်တော့နေပါပြီ... နှစ် ယောက် သား အတိုင်အဖောက်ကို ညှိနေတာပါပဲလား အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

‘ကြည့်လေ အစ်ကိုကြီးက အကောင်းပြောတာကို ရယ်စရာလုပ်နေပြန်ပြီ...’

‘သဘာကျလို့ပါကွယ်... သဘောကျလို့ပါ... မိန်းမနဲ့ သမီးတို့ရယ်...’

သည်ညတွင် မိသားစုတွေ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် စကားပြောနေလိုက်ကြသည်မှာ အတော် ပင် ညဉ့်နက်သွားခဲ့သည်။

‘ဟယ်... အစ်ကိုကြီး ဆယ့်တစ်နာရီတောင်ထိုးတော့မယ်... မနက်လဲ

အစောကြီးသွားရမှာ... အိပ်တော့... အိပ်တော့...'

‘ဟောတော့... ဟုတ်ပါရဲ့... ခဏ ခဏ... ဖေဖေ နွားနို့... ကလေးတော့
သောက် အိပ်လိုက်ပါ...’

မေအိန္ဒြေဦးကလေးက ရေခဲခဲအိုးပေါ်တွင် တင်ထားသော မတ်ခွက်နှင့်
ထည့်ထားသည့် နို့ကို အပြေးကလေး ယူဆောင်ပေးလာ၏။

ဇနီးသည် လေးခင်ခင်က အားဆေး ပုလင်းကလေးဖြင့် သူ့အနီးတွင်
အသင့်စောင့်နေ သည်။

သမီးနှင့် ဇနီး၏ ချစ်ခင် ယုယမှု များ တွင် ဦးမင်းသိမ်းသည် နှစ် ထောင်းအားရ
ဝမ်းသာကြည် နူးမဆုံး ရှိနေမိပါတော့သည်။

တစ်မှေး တစ်မှိတ် အိပ်စက်ခဲ့ပြီးသည့် နောက်တွင် တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားကို
ထမ်းဆောင်ရ မည့် အချိန် ဦးမင်းသိမ်းအတွက် ကျရောက်လာ၏။

‘ဗျို... ဦးမင်းသိမ်း...’

‘ဟော... ကိုညွန့်ဝေတို့ ရောက်လာကုန်ကြပြီလေ... လာပြီဗျို... လာပြီ...
ကိုညွန့်ဝေ’

‘ကိုယ့် ဆရာကြီးလဲ ဇနီးချောကလေး အနားက ခွာမရ... ဖြစ်နေသလား...
မသိတော့ ပါဘူး...’

‘ဟေ့လူတွေ ပေါက်ကရ ပြောမနေနဲ့... ဒီမှာ ကျပ်လာပြီ...’

ခြံဝင်းရှေ့က စောင့်နေသူများ ထံမှ ဝေါခနဲ ရယ်သံထွက်လာ၏။

‘ကဲ... သမီး... လေးလေး... သွားမယ်နော်...’

‘ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကိုကြီး...’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ...’

လေးလေးခင်နှင့် မေအိန္ဒြေတို့သည် သူတို့မြင်ကွင်းရှေ့မှ ဦးမင်းသိမ်း လုံးဝ
ပျောက်ကွယ် သွားသည်အထိ ခြံဝင်းဝရှေ့မှ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

(၇)

လူများ လာသည်ကို မသိသော်လည်း လူလျော့နည်းသွားသည်ကို တစ်ယောက်
ဆိုတစ် ယောက် သိသာလွန်းလှသည်။ အထူးသဖြင့် သည်မိသားစုကလေး၏ မဏ္ဍိုင်သဖွယ်
ဖြစ်သော ဦးမင်းသိမ်း ခရီးထွက်သွားသဖြင့် အိမ်ကလေးမှာ
ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်လွန်းသွားသည်။

နှစ် ယောက် တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အထဲတွင် မေအိန္ဒြေ ဦးလေးမှာ
ကျောင်းစာနှင့် လုံးပန်း နေသဖြင့် လေးခင်ခင်အတွက် ပို၍ ပျင်းရိခြောက်သွေ့ဖွယ်ရာ
ဖြစ်နေပါ၏ ။

ထို့ကြောင့် လည်း အစ်ကိုကြီး ဖြစ် ဖြစ် အိမ်ပြန်လာပါစေဟုပဲ
ကျိတ်ဆုတောင်းနေမိတော့ သည်။

ဦးမင်းသိမ်း ခရီးထွက်ပြီး သုံးရက်မြောက် ညတွင် အတော် ညဉ့်နက်မှ
မေအိန္ဒြေဦးကလေး အိပ်ရာဝင်သွားသည်ကို အိပ်မပျော်နိုင်သော လေးခင်ခင် တစ်ယောက်
သတိပြုမိလိုက်သည်။

‘အင်း... မေအိန္ဒြေဦးကလေး ကတော့ ဘယ်သူတိုက်တွန်းမှုမှ မပါဘဲ ပညာကို အတော် ကြိုး စားရှာတယ်... ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်လာမှာ သေချာပါတယ်... စိတ်ကောင်း သဘောကောင်းရှိပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့လှတဲ့ ဒီကလေးမလေးကို ငါလဲ တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ သူ့ဆန္ဒပြည့်အောင် ဖြည့်ချင်ပါတယ်... ဟင်း... မမလတ်နဲ့ ကိုထူးသာ ငါ့ကို ကြည့်မထားကြရင် ငါလဲ ငါ ရသင့် ရထိုက်တာ ကလေးတွေ ရနိုင်မှာ... ခုတော့...’

လေးခင်ခင်၏ ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်ဆို့နင်လာ၏။

သူ့အတွေ့များ ကို အတင်းဖြတ်တောက်ပြီး သူ့ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်မိစဉ်...

.။

‘ဖေဖေ... ဖေဖေကြီး ပြန်လာပြီ...’

‘ဝုန်း...’

တိတ်ဆိတ်မှု ကို ဖောက်ထွင်း၍ မေအိန္ဒြေဦး၏ အသံပျော်ရွှင်မြူး ထူးစွာ စူးခနဲ ထွက်လာပြီး ဝုန်းခနဲ မြည် သော ပြုလဲသံကြီးကို လေးလေးခင် ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဘုရား... ဘုရား ဖြစ်တာလဲ... အစ်ကိုကြီး ပြန်လာတာတော့ မ ဖြစ်နိုင်ဘူး... ဘာသံမှ လဲ မကြားရပါလား...’

တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်ခါ တုန်လှုပ်သွားပြီး လေးခင်ခင်သည် ခုတင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

ခလုတ်ကန်သင်းတွေ တိုက်မိရင်းက လူသည် မေအိန္ဒြေဦး၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ရောက်ရှိပြီး နံရံ ကပ် မီးခလုတ်ကို စမ်း၍ ဖွင့်လိုက်သည်တွင် ခုတင်ဘေးတွင် လဲပြိုကျနေရာမှ ကြမ်းကို လက် ထောက်၍ သူ့ဆီသို့ ဖြူဆုတ်သော မျက်နှာ... မျက်ရည်ပြည့်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် လှမ်းကြည့် လာသော မေအိန္ဒြေဦးကို တွေ့ ရသည်။

‘အိန္ဒြေ... ဘယ်... ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဟင်...’

မေအိန္ဒြေဦး ကလေး၏ အနီးသို့ ပြေးသွားလိုက်ပြီး ပခုံးနှစ် ဘက်ကို အသာကိုင်ကာ လေးခင်ခင်က မေးလိုက်သည်။

‘မသိပါဘူး ဖေဖေ... ဖေဖေ ပြန်... ပြန်လာတာ မြင်လို့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကြိုလိုက်တာ... ခု... ခုလို လဲကျသွားတာပဲ...’

‘အစ်ကိုကြီး ပြန်မလာသေးပါဘူး... အိန္ဒြေ အိပ်မက်မက်နေတာ ထင်ပါရဲ့... ထ ထ... ဒေါ်လေးခင်ခင် ထူးပေးမယ်နော်...’

‘အဟင့်... ဟင့်... ဟီး... ဟီး... ဟီး...’

‘အို... အို... ဘာ ဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ ဟင်... ဘယ်နားနာသွားလို့လဲ... ဒေါ်လေး ခင်ခင်ကို ပြောစမ်း... ပြောစမ်း...’

‘မနာပါဘူး... နာလဲ အရေး မကြီးပါဘူး... အိန္ဒြေ ဖေဖေအတွက် စိုးရိမ်တာပါ... ဖေဖေ လေ... ဖေဖေ အဝတ်အစားအသစ်တွေ နဲ့ အိမ်ပြန်လာတာကို အိန္ဒြေတွေ ရတာ... ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်...’

‘အိန္ဒြေရယ်...’

တရှိက်ရှိက် ငိုကြွေးနေသော မေအိန္ဒြေဦး ကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်ပြီး လေးခင်မှာ လည်း မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းစို့လာ၏ ။

‘ဖေ... ဖေဖေများ တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီလား မသိပါဘူး...’

‘အို... ဖွ... လွဲပါစေ... ဖယ်ပါစေ...’

‘ဒေါ်လေးခင်ခင်ရယ်... အိ... အိ... နွေ... ကြောက်... ကြောက်လိုက်တာ...’

’

အိန္ဒြေဦးက လေးခင်ခင်ကို အတင်း ဖက်တွယ်ထားလိုက်သည်။

‘အစ်ကိုကြီး ဘာမှမ ဖြစ်ပါစေနဲ့ ဘုရား... အစ်ကိုကြီးဘာမှ မ ဖြစ်ပါစေနဲ့...’

လေးခင်ခင်က မျက်စိကို တင်းကျပ်စွာ မှိတ်ကာ စိုးထိတ်သော ရင်ဖြင့်
ဆုတောင်းနေမိ၏။

နှစ်ယောက် သားတစ်ဦးကို တစ်ဦး တင်းကျပ်စွာ ဖက်ကာ အတန်ကြာအောင်
နေနေပြီးမှ လေးလေးခင်က...

‘အိန္ဒြေထ...ထ...ခုတင်ပေါ်ပြန်တက်လိုက်နော်...’

နှမ်းမော ယိုင်ခွေသော ကိုယ်ကလေးဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးသည် ခုတင်ပေါ်သို့
တက်လိုက်သည်။

‘ခုမှ နှစ်ချက်ခွဲပဲ ရှိသေးတယ်... ပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်နော်... အိန္ဒြေ
ခုတင်အနားမှာ ဒေါ်လေးခင်ခင် စောင့်နေပေးပါ့မယ်...’

မေအိန္ဒြေဦးသည် လေးခင်ခင်ကို ကျေးပေး၍ အစောင်းကလေး အိပ်ကာ
မျက်ဝန်းနှစ်ဘက်မှ မျက်ရည်တွေ တတွေ တွေ စီးကျနေ၏။

လေးခင်ခင်သည် မေအိန္ဒြေဦးထံမှ မျက်နှာကိုလွှဲကာ သူကလေး၏
ခေါင်းရင်းအခန်းနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ခင်ပွန်းသည်ကြီး၏ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘အစ်ကိုကြီးရယ် လေးခင်ခင်နဲ့ သမီးလေးကိုတော့ ပစ်ခွာမသွားပါနဲ့နော်...’

ခင်ပွန်းသည်ကြီး ဘေးဘယားဝေးကွာစေကြောင်း ဆုတွေလည်း အခါခါ
တောင်းနေမိလိုက်သည်။

အရှင်တော် မြတ်ဘုရား နားညောင်းတော်မမူသည်ထင်...

တစ်ဦးအပေါ်မှီခိုအားထားပြုနေသော ဘဝနှစ်ခုကို အခြေအနေ
ကိုင်လှုပ်ပစ်လိုက်သော သတင်းဆိုးကြီးက အရုဏ်ဦးလှပသည့် အချိန်ကလေးတွင်
အကျဉ်းနိအရပ်ဆိုးစွာဖြင့် မေအိန္ဒြေဦးတို့၏ နေအိမ်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

‘ဒေါ်လေးခင်ခင်... မေအိန္ဒြေဦး... မေအိန္ဒြေဦး...’

‘ဟော...’

မေအိန္ဒြေဦးကလေးက ဝုန်းခနဲ ထထိုင်ကာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ဖြင့် သူ့အနီးတွင် ရှိနေ သော ဒေါ်လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

လေးခင်ခင်လည်း မေအိန္ဒြေကို တစ်ချက်သာ ကြည့်ပြီး တကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေသော သူ ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းခဲ့တော့သည်။

‘ဘယ်သူ... ဘယ်သူလဲရှင်...’

အိမ်တံခါး မင်းတုန်းတွေ ကို အလျင်အမြန်ဖွင့်၍ အပြင်ဘက်ဆီသို့ ထွက်ရင်း လေးခင်ခင် သည် အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် မြင့်ဦးပါ... ဆရာတို့ ပါသွားတဲ့ မြင့်ဦးပါ...’

‘ကို... ကိုမြင့်ဦး... အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီးကောဟင်...’

ဒေါ်လေးခင်ခင်သည် ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး ကိုမြင့်ဦးဆိုသူကို မေးလိုက်သည်။

‘ဆရာ... ဆရာတို့အကြောင်း လာပြောတာပါ... ဟို... ဟို... ဆရာနဲ့ ဦးညွန့်ဝေတို့ ပါတဲ့ မော်တော် ... တခြားမော်တော် တစ်စင်းနဲ့ တိုက်မိပြီး ဟို... ဆရာ... ဆရာကို ရှာမတွေ့ ဦးညွန့်ဝေ...’

‘အောင်မယ်လေး... မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး... မ ဖြစ်နိုင်ဘူး...’

လေးခင်ခင်က နားနှစ် ဘက်ကို အတင်းပိတ်၍ အော်နေစဉ်...

‘ဝုန်း...’

‘ဟော...’

အရပ်ကြီး ပြတ် လဲကျသွားသံသည် သတင်းပေးထားသော မြင့်ဦးကို တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့ သည်။

မြင့်ဦးသည် လေအလျင်ကဲ့သို့ မေအိန္ဒြေဦးကလေးထံသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ပွေ့ယူလိုက် သည်။

‘မေအိန္ဒြေဦး... မေအိန္ဒြေဦး...’

‘အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေလေးရယ်...’

‘ဒေါ်လေးခင်ခင်... သူ့... သူ့ကို အထဲခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်...’

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ...’

‘ဒေါ်ဒေါ်စော ဒေါ်ဒေါ်စောရယ်... လေးခင်ခင်တို့ သားအမိနှစ် ယောက် တော့ ဘဝပျက် ပါပြီ... ဘဝပျက်ပါပြီ...’

‘ဟဲ့... အောင်မယ်လေးနော်... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ...’

အပူသော ကမီး တောက်လောင်၍ သတိလက်လွတ် ဖြစ်ကုန်ကြသော လေးခင်ခင်နှင့် မေအိန္ဒြေဦးကလေးကို ကြည့်ကာ ဘေးဘီက စုဝေးရောက်ရှိလာသော အိမ်နီးနားချင်းတွေ လည်း အပူမီးကူးဆက်၍ ပျာယာခတ်ကုန်ကြတော့၏ ။

(၈)

ကိုယ် ဖြစ်ချင်သလို မ ဖြစ်ရဘဲ... သူ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ခဲ့ရသော ဘဝတွင် လေးခင်ခင်နှင့် မေအိန္ဒြေဦးတို့မှာ ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်ရလေတော့ပြီ... ။

မိန်းမသား နှစ် ယောက် တည်းမို့ အားငယ်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း... ။

ဘေးဘီက လူတွေ က ဘယ်လိုပင်သဘောထားကောင်း၍ အားပေးသမှု တွေ ပြုကြပါသော် လည်း ဖခင် တစ်ယောက် ... လင်သား တစ်ယောက် အစားထိုးမခံရအောင်

ဆုံးရခြင်းက ကြီးမား လှပါဘိ၏ ။

သည်နှစ် ယောက် အနက် မေအိန္ဒြေဦးကလေး ကတော့ အရပ်ကြိုး ပြတ်ကို ဖြစ်နေတော့ သည်။ သူ့ဖခင်၏ အလောင်းကိုတွေ .၍ ရေမြေသည်ကိုပင် လိုက်ပို့ဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိအောင် အိပ်ရာထက်၌ လဲနေ၏ ။ အစပိုင်းတွင် တော့ အသုဘအိမ်မို့ အိမ်တွင် လူတွေ က တက်လိုက် ဆင်း လိုက်နှင့် များ ပြား စည်ကားနေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခုနစ်ရက်သည် ဆွမ်းသွက်ပြီးသည့်နောက်တွင် တော့ သူတို့ကိစ္စ သူတို့ အကြောင်းတွေ နှင့် မို့ အလာကဲ့၍ ရှိသွားကြ၏ ။ ဒါကလည်း ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် သဘောပါ။

နောက်ဆုံးတွင် တော့ သည်အိမ်တွင် သည်နှစ် ယောက် သာ ထီးတည်းကျန်ပါတော့သည်။

‘အိန္ဒြေ ဆန်ပြုတ်ကလေး သောက်လိုက်ပါဦးလားကွယ်...’

ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကလေးကို သူ့ရှေ့ ထိုးပေးရင်း လေးခင်ခင်က ပြောလိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း... မသောက်ချင်ဘူး... ဘာမှလဲ မစားချင်ဘူး... အိန္ဒြေကို မကျွေးပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်... ဒေါ်လေး ခင်ခင်...’

‘မဟုတ်သေးဘူး အိန္ဒြေ... ဒေါ်လေးခင်ခင် ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး... ဒီနေ့တော့ လူတွေ အားလုံး ရှင်းသွားလို့ ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့နှစ် ယောက် ရှေ့ရေ အတွက် ပြောချင်တာတွေ ပြောတော့မယ်...’

မေအိန္ဒြေဦးကလေးက စားပွဲပေါ်သို့ ဆန်ပြုတ်ခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်သော လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်နေသော မျက်နှာကလေးဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ခု... အစ်ကိုကြီးလဲ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဒေါ်လေးခင်ခင်နဲ့ အိန္ဒြေ ကိုယ့်ဘဝ

ကိုယ် ကျောင်းကြရတော့မယ် ဒေါ်လေးခင်...'

'ဘာလဲ... ဘာလဲဟင်... ဒေါ်လေးခင်က ဒီစကားပြောတာ ဖေဖေမရှိတော့လို့ အိန္ဒြေ ကို ထားခဲ့ပြီး သွားတော့မလို့လား... ရပါတယ်...'

'အို... မဟုတ်ဘူးလေ... ဒေါ်လေးခင်က ဒီစကားပြောတာ ဖေဖေ မရှိတော့လို့ အိန္ဒြေကို ထားခဲ့ပြီး သွားတော့မလို့လား... ရပါတယ်...'

'အို... မဟုတ်ဘူးလေ... ဒီသဘောမျိုး ပြောမလို့ မဟုတ်ဘူး... အိန္ဒြေရယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင်ပြောမယ့် စကားကို ကလေး သေသေချာချာ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးကွယ်...'

ရုတ်တရက် ရှူ၊ ရှူ၊ ရှားရှား ဖြစ်သွားသော မေအိန္ဒြေဦးကလေးမှာ ကိုယ်ကလေး ပျော့ကု၍ ငြိမ်သက်သွား၏။

'အိန္ဒြေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျန်းမာအောင်လုပ်... စားမေးပွဲကို ရည်ရွယ်ချက်ထားတဲ့ အတိုင်း အောင်မြင်အောင် ကြိုး စား ဒေါ်လေးခင်ခင်က အလုပ်ပြန်ဝင်ပြီး... အိမ်စရိတ်ဖြည့်မယ် လေ...'

'စာမေးပွဲ မအောင် ချင်တော့ပါဘူး... ဒေါ်လေးခင်ခင်ရယ်... ဆရာဝန် ဖြစ်အောင် သင်ပေးမယ့်... အိန္ဒြေရဲ့ ဖေဖေ မရှိတဲ့နောက် ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်လဲ ဘာလုပ်... ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်...'

'အို... မငိုနဲ့လေ... ဒီလောက်ကြီး ဘဝကို အရှုံးပေးမပစ်လိုက်ရဘူး... အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ ခေါင်းထဲမှာ အခု သွင်းထားရမှာ က စာမေးပွဲအောင်ရမယ်... ငါ့အဖေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ငါ ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဇွဲ... ဒါပဲ...'

'အဟင်း... ခုလို အိန္ဒြေကို အားပေးစကားပြောတာ... စေတနာ ထားတာတွေ ကို ကျေးဇူး သိပ်တင်ပါတယ်... ဒေါ်လေး ခင်ခင်... ဒါပေမယ့် အိန္ဒြေ ဘယ်လိုပဲ လှည့်စဉ်းစား စဉ်းစား အိန္ဒြေမှာ လမ်းစပျောက်နေပါပြီ... မိဘဘိုးဘွား အမွေဆိုလို့ ကျန်ခဲ့တဲ့

ဒီအိမ်ကလေး ကို ရောင် :ပြီးရင်တောင် ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို တစ်ဝက်ပေးဦးမှာ ဆိုတော့
အဟင်း ဟင်း...ဟင်း အလကားပါပဲ...’

ခေါင်းကလေး တယမ်းယမ်းနှင့် ဘဝအခြေအနေကို သရော်ဟန် အပြုံး တွေ
ဖြင့် အိန္ဒြေဦး ရှိနေ၏ ။

‘အိန္ဒြေလေးရယ်... ဒီအိမ်ကို ထုခွဲ ရောင် :ချစ်စရာလဲ မလိုဘူး... တကယ်လို့
အခြေ အနေ အရပ်ရပ်ကြောင့် ရောင် :ပစ်ရရင်လဲ ဒီရောင် :ရငွေ တစ်ဝက်ကို
ဒေါ်လေးခင်ခင် မယူပါဘူး၊ အိန္ဒြေကိုပဲ အားလုံးပေးမှာ ပါကွယ်...’

မမ အိန္ဒြေဦးက လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာအောင် မမှိတ်မသုန်သော
မျက်လုံး များ ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေပြီးမှ ရုတ်တရက် သူ့ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းကလေး
တိုးဝင်ပစ်ကာ သူ့ ကိုယ်လုံးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်၍ နေလိုက်သည်။

လေးခင်ခင်ကလည်း မေအိန္ဒြေဦးကလေးကို ပြန်ဖက်ကာ ထားလိုက်သည်။

‘ကလေးရယ်... ကျေးဇူးရှင် အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဆန္ဒတွေ ကို ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့ ကြိုး
စားပြီး ဖြည့်ကြရအောင်ပါနော်... ကလေးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျန်းမာအောင် အမြန်လုပ်...
စာမေးပွဲ ကြီးက နီးလာနေပြီ... ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့ ဘယ်လောက် ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့
ဘဝကို ရင်ဆိုင်နိုင် မလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်ပါကွယ်...’

သူ့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေသော မေအိန္ဒြေဦးကလေးက ဆတ်ခနဲ
ခေါင်းပြန်ထောင်ကာ...

‘အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ... ဒေါ်လေးခင်ခင် စကားကို နားထောင်ပါ့မယ်...’

‘အို... ဝမ်းသာလိုက်တာ ကလေးရယ်...’

လေးခင်ခင်က မေအိန္ဒြေဦးကလေးကို သူ့ ရင်ခွင်ထဲတွင် တင်းကျပ်စွာ
ဖက်ထားလိုက်ပြန် သည်။

(၉)

ဖျောင်းဖျ နားချမှု တွေ နားရည်ဝလာသော အခါ မေအိန္ဒြေဦးလေး၏ ကျန်းမာရေး လည်း ကောင်းမွန် တိုးတက်လာ၏ ။

ထို့နောက် မကြာခင်မှာ ပင် ကျောင်းပြန်တက်နိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်လာ၏ ။

လေးလေးခင်မှာ သည်အခြေအနေသို့ မေအိန္ဒြေဦး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၍ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ရသည်။

‘ကဲ... အိန္ဒြေက ကျောင်းသား... ဒေါ်လေးခင်ခင်က တင်တင်အေးဆီသွားလိုက်ဦးမယ်၊ သူက အလုပ်ပြန်ဝင်ဖို့ ကိစ္စအတွက် စုံစမ်းထားမယ်လို့ ပြောလို့...’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဒေါ်လေးခင်ခင်...’

လေးခင်ခင်သည် မေအိန္ဒြေဦး ကျောင်းထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဝတ်အစားလဲ လှယ်ပြီး အိမ်ကို ကြီးကြီးစောနှင့် အပ်ထားခဲ့တာ သူငယ်ချင်း မတင်တင်အေးဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

တင်တင်အေးက လဆန်းအောက်တွင် အလုပ်ဝင်နိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသော အခါ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ရသည်။

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အေးရယ်...’

‘ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးကွာ... သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းတွေ ပဲ ဥစ္စာ... ဒါနဲ့ အိန္ဒြေ ကလေးကော ကျောင်းသွားပြီလား...’

‘ဟင်း... ဒီနေ့ပဲ စတက်နိုင်တာ...’

‘အိန္ဒြေကလေး... ဘဝက သနားစရာပဲနော်...’

‘ဟုတ်တယ်... အေး... ဒါကြောင့် လဲ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ထားတယ်... ကိုယ် သူနဲ့ပဲ
မခွဲ တမ်းနေတော့မယ်လို့...’

‘ဒါဆိုရင် မင်း ဖြိုး သီရိဝေကို တစ်သက်လုံး ပြန်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးပေါ့...
ဟုတ်လား... လေး...’

‘ဟုတ်တယ် အေး... ကိုယ့်မိုက်ပစ်နဲ့ ကိုယ်ကြောင့် လဲ တစ်ကြောင်းပါတယ်...
မမလတ် နဲ့ ကိုထူးကို စိတ်နာတာလဲ ပါတယ်... သူတို့ဆီကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီး
ခူးမထောက်တော့ဘူး အေး... ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ...’

‘အင်း... လူကြီးတွေ ကိုတော့ ထားလိုက်... မင်းတူ နေမျိုးထူးက မင်းအပေါ်
ဒီလောက် မတင်းမာသင့်ဘူးလို့ ကိုယ် ထင်တယ်...’

‘အဟင်း... သူ့ အမေနဲ့ မမလတ်တို့က ဒီလောက် အရေး အရာပေးပြီး
မြှောက်စားနေမှ တော့ ထူး ဘဝင်မမြင့်ဘဲ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ လေးရယ်... အချစ်ရေး မှာ ကံခေတဲ့
ကိုယ့်ကို ထူး နားမလည်ဘူးလေ... ကိုယ်ချင်း မစာနာဘူး... ကိုယ်ချင်းစာနာဖို့ကလဲ သူ့မှာ
ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားမှ မရှိဘဲ... သူ့ကို စိုးမိုးနေတာက ဂုဏ်ပကာသနနဲ့ လောဘ...’

‘ဟုတ်ပါ့... ဒီလောက် တစ်သက် စားမကုန် နိုင်တဲ့ အမွေပစ္စည်းနဲ့ အိုးအိမ်
စည်းစိမ်တွေ ရှိပါလျက်ကနဲ့ အတောမသတ်နိုင်ဘူးနော်... တလောကပဲ... ကုမ္ပဏီ တစ်ခု
ထပ်ထောင်လိုက် တာ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့ လိုက်ရတယ်...’

‘ဟုတ်တယ်... စင်ကာပူက သူဌေး တစ်ယောက် နဲ့ ပေါင်းပြီး
ဖက်စပ်လုပ်လိုက်တာလေ ငွေနဲ့ဂုဏ်ကို ဧဝရက်တောင်လိုပုံပြီး ထိပ်ဖျားမှာ ...
တက်ထိုင် ချင်တဲ့လူ ဘယ်နေ့အကျနာမလဲ မသိဘူး...’

‘သူ ကြိုက်တဲ့ မိန်းမတွေ မှ သူ နာမှာ ပါကွာ...’

‘အင်း... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... လေးလဲ အဲသလိုပဲ ထင်နေတာ...’

‘သူ့ အသက်လဲ မငယ်တော့ဘူးနော်... သုံးဆယ်ထဲရောက်လုနေပြီလေ...’

သူက လေးထက် ငါ့နှစ် ပဲ ငယ်တဲ့ ဥစ္စာ...’

လေးခင်ခင်က စကားပြော... သူ့ရှေ့က သတင်းစာကို ဆွဲ၍ ဟိုလှန် သည်လှန် ကြည့်နေ ရင်းက နောက်ဆုံး မျက်နှာရှိ ကြော်ငြာ ကော်လုံသို့ မျက်စိက ရောက်ရှိသွားသည်။

တစ်ခုသော ကြော်ငြာကို ဖတ်မိသည်တွင် တော့...။

‘ဟင်...’

လေးခင်ခင်၏ ကျောမှာ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

‘ဟေ့... ဘာများ ပါလာလို့လဲလေ... ဟင်...’

‘ဒီ... ဒီမှာ ... တက်ကြည့်စမ်း... အေး...’

အမြန်ပြန်လာပါ...

ဒေါ်လေးခင်ခင်...

ကြီးကြီးလတ် ကျန်းမာရေး အခြေအနေ စိုးရိမ်ရသည်။ ရောက်ရာအရပ်က ကြော်ငြာကို တွေ့တွေ့ ချင်း ဖြိုး သီရိဝေကို အမြန်ပြန်လာပါ။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းတွေကို သင်ပုန်း ချေဖို့ အချိန်တန်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်... တစ်ချိန်က သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာခဲ့တာကို ရုပ်သိမ်းပေးပါမယ်...

ထူး (ဖြိုး သီရိဝေ)

‘ဟင်... ဒါဆိုရင် မင်းကို သူ ခွင့်လွှတ်လိုက်တဲ့သဘောပဲလေ... အဲဒါ မင်း...’

ဘယ်လို လုပ်မလဲ ဟင်...’

သူငယ်ချင်းမက လေးခင်ခင်၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

‘ရိုးရိုးပြန်ခေါ်လာတာဆိုရင် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ... သူတို့ကို တွေ့ ချင်တဲ့ဆန္ဒ လုံးဝ

မရှိဘူး... အေး... ဒါပေမယ့်... မမလတ် အခြေအနေက စိုးရိမ်ရတယ်လို့ ရေး ထားတော့... ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလာရတယ်ကွာ...'

သတင်းစာကို ကိုင်၍ လေးခင်ခင် ငိုငင်တွေ သွား၏။

‘အေး... သွေးက စကားပြောတာပဲ လေး... စကားပြောတာပဲ...’

ဘယ်လောက်ကြီး ပြတ်နိုင်တယ်ဆိုပေမယ့်... သေရေး ရှင်ရေး ကိစ္စနဲ့ တိုးလာရင်တော့ စိတ်တွေ ပျော့ပျောင်းကုန်ကြ တာပါပဲ...’

‘စိတ်ထဲမှာ မမလတ်အတွက် သော က ဖြစ်လာတာတော့ လာတာပဲ...’

ဒါပေမယ့် ဒီဘက် မှာ က အိန္ဒြေကလေးက ရှိနေတာ... သူ့ကို တစ်ယောက် တည်းထားပစ်ပြီး ကိုယ် ဘယ်မှ မသွား နိုင်ဘူး အေးရယ်...’

‘မင်း... စဉ်းစားဦးလေ... သူတို့ စိတ် ပြောင်းသွား တုန်းမှာ မင်း

ခဏပြန်လိုက်ရင်တော့ ကောင်းမယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်... ဒီမှာ ကြည့်စမ်း... ကိုယ် မင်းကို ပြောမယ်... မင်း အိန္ဒြေ လေးကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်မဟုတ်လား... သူ့ဘဝခိုင်မာအောင် ပြု စုပျိုးထောင်ပေးချင်တယ်... မဟုတ်လား...’

‘အတိုင်းထက်အလွန် ကောင်းစားစေချင်တာ မင်း သိပါတယ် အေးရာ... သူက ကိုယ့် အသက်သခင်ဆိုလဲ မမှားဘူးဆိုတာ မင်း သိပြီးသားပဲ...’

‘အေးလေ... ဒါကြောင့် ပြောနေတာပေါ့... မင်း ဒီမှာ အလုပ်လုပ် မင်းတို့နှစ်

ယောက် ဘဝ ဘယ်လောက် ဖူလုံနိုင်မှာ လဲ... မင်း ဆန္ဒရှိတာ... ရှိတာ တခြားပဲ... သူ့ကို ဆရာဝန်မ ကြီး ဖြစ်တဲ့အထိ ပညာသင်ပေးဖို့ဆိုတာ စဉ်းစားရလွယ်သလောက် လက်တွေ့ မှာ မင်းဘယ် လောက် ငွေကြေးအတွက် သော က ရောက်ရမယ်ဆိုတာ မင်း သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး... အေး ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါလေးရယ်... ဖြိုး သိရိဝေကို အမြန်ဆုံးပြန်လိုက်... သူတို့ဆီက သဒ္ဓါ လို့ ပေးသမျှ လက်ရောက် ရအောင်ယူပြီး အိန္ဒြေကလေးကို ပြန်ကြည့်ပါကွာ...’

‘မ ဖြစ်သေးပါဘူး... အေးရယ်... သူ့ကို တစ်ယောက် တည်း လေး...’

မထားပစ်ရက်ခဲ့ ဘူး...စိတ်လဲ မချဘူးလေ...'

‘ဪ...လေးရယ်...သူ့ကို အေး...ကြည့်ထားပေးမှာ ပါ လေး...အေး...
အိမ်မှာ မောင်လေးတွေ ရှိလို့ စိတ်မချဘူးဆိုရင် လေးတို့ အိမ်မှာ လိုက်နေပြီး ကြည့်ပေးမယ်..
.ကဲ ဘယ် နယ်လဲဟင် လေး...’

‘အင်း... အဲသလိုဆိုရင်တော့ ကောင်းသားပဲ...အေး တကယ် ပြောတာနော်..
.’

‘ဪ...တကယ်ပါ လေးရဲ့...’

‘ကောင်းပြီလေ...ဒါဆိုရင်တော့ ဖြိုး သီရိဝေကို လေး...ခဏ
ပြန်လိုက်ဦးမယ်...အင်း ဘယ်နေ့လောက် သွားရင် ကောင်းမလဲ...’

‘ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ စဉ်းစားမနေနဲ့...မနက်ဖြန်ပဲ သွားလိုက်တော့ လေးရေ..
.’

နဖူးကြောကလေးများ ရှုံ့ကာ မေးကို လက်ညှိုး ကလေး ထောက်နေသော
လေးခင်ခင်အား သူငယ်ချင်းမက ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါဆိုရင် မင်း ဒီညကတည်းက အိမ်မှာ လိုက်နေတော့...’

‘အင်းလေ...လိုက်နေမှာ ပါ...’

(၁၀)

‘ဟယ်...အန်တီအေး ရောက်နေတယ်...’

အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် တင်တင်အေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော မေအိန္ဒြေဦးသည်

ရွှင်မြူး သွား၏ ။

သူသည် အပြေးကလေး အိမ်ပေးထပ်ဆီသို့ ပြေးတက်ခဲ့ပြီး လက်ထဲက လွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဘုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် တင်တင်အေးဆီသို့ ပြေးကာ ဖက်၍ ဝှေ့ယမ်း လိုက်သည်။

‘ဟဲ့...ဟဲ့ ဒီကလေး လုပ်ပြီ...’

‘ချစ်လို့ပါ အန်တီလေးရဲ့...’

‘အေး... ချစ်တာက ဟုတ်ပါပြီ... ဒီကလေး ခြေထောက်ခိုင်တာ မဟုတ်ဘူး... နှစ်ယောက် စလုံး လဲကျလို့ ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေမယ်...’

မေအိန္ဒြေဦးကလေးက သူ့လက်များ ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး မျက်လုံးကလေးများ ပိတ်အောင် ရယ်လိုက်နေပြန်၏ ။

‘ဘာတွေ သဘောကျနေကြတာလဲဟင်...’

‘ဟောဒီမှာ ထုံးစံအတိုင်း မိအိန္ဒြေကလေး ကိုယ့်ကိုယ်လုံးကြီးက လာမွှေနေတယ်လေ လေးရဲ့...’

အိပ်ခန်းထဲက ထွက်လာသော လေးခင်ခင်လဲ မေအိန္ဒြေဦးကို ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်သည်။

‘ဒေါ်လေးခင်ခင် အန်တီအေးကို ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ခိုင်း သိလား... အိန္ဒြေ ချဉ်ငန့်စပ် သုပ် ကောင်းကောင်းကလေး သုပ်ပေးမယ်...’

‘ဟင်းတွေ ရှိတယ်... အိန္ဒြေရဲ့... ခုပဲ ဒေါ်လေးခင်ခင် ပုစွန်တုပ်ကြီးတွေ ပြုတ်ကြော် လုပ်ပြီး ထွက်လာတာ အေးလဲ့ စကားရအောင်လို့လေ...’

‘ဟာ... ကောင်းမှ ကောင်း... နေဦး... နေဦး... တခြား ဘာဟင်းတွေ ရှိလဲလို့ အိန္ဒြေ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်...’

မေအိန္ဒြေဦးသည် ထမင်းစားခန်း ဘက်ဆီသို့ ပြေးဝင်သွားသဖြင့် လေးခင်ခင်က သူငယ် ချင်းမကို မျက်စပစ်ပြလိုက်သည်။

‘အိန္ဒြေကလေး ကတော့ တကယ့်ကို စေတနာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ...’

ထမင်းစားခန်းဘက် ဝင်သွားသော မေအိန္ဒြေဦးမှာ တော် တော် နှင့် ထွက်မလာသဖြင့် လေးခင်ခင်နှင့် တင်တင်အေးတို့ လိုက်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ရိုးရဲနှင့် မျက်ရည်တွေ ကျကာ ကြက်သွန်လှီးနေသော မေအိန္ဒြေဦးကို တွေ့ရသော အခါ...

‘ဟယ်... ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ...’

‘ဝက်သားနှပ်ကလဲ အအီစာ... ပုစွန်တုပ်ပြုတ်ကြော်ကလဲ အအီစာ... ပဲသီးကြော်ကလဲ အချို... ဒါကြောင့် အန်တီအေး စားကောင်းအောင်လို့ ခရမ်းချဉ်သီးကို ပုစွန်တုပ် ပါးပါးလေးလှီး ထည့်ပြီး သုပ်ပေးမလို့ အိန္ဒြေလုပ်နေတာ အန်တီအေးရဲ့...’

‘ဪ... ကလေးရယ်... ကျောင်းကလာလာချင်း မောပါတယ်...’

‘ရပါတယ်... အန်တီလေးရဲ့... ဒီအလုပ်တွေ က အိန္ဒြေအတွက် ရိုးနေပါပြီ... ဒါပဲနော် မိုးချုပ်တဲ့အထိ ဒီမှာ နေပြီးမှ ပြန်ရမယ်...’

‘မိုးချုပ်တဲ့အထိတင်မကပါဘူး... လေး... ရန်ကုန်ကနေ ပြန်မလာမချင်း အန်တီအေး ဒီမှာပဲ အိန္ဒြေလေးနဲ့ အတူတူနေမှာ ပေါ့ကွယ်...’

‘ဟင်... ဘာ ဘာပြောတယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင်က ရန်ကုန်သွားမလို့... ဟုတ်... ဟုတ်လားဟင်...’

‘ဟဲ့... ဟဲ့... လက်လဲ လှီးမိပါ့မယ်... လက်ထဲက လှီးနေတဲ့ ဓားကိုလဲ ချပြုထားစမ်းပါဦး...’

လေးခင်ခင်က ပြောလဲ ပြောရင်း မေအိန္ဒြေဦး လက်ထဲက ဓားကို ဆွဲယူထားလိုက်သည်။

‘ဒေါ်လေးခင်ခင် ပြောစမ်းပါ...ရန်ကုန်သွားမလို့ ဟုတ်လား...’

‘ဟုတ်တယ်... အိန္ဒြေ... ဒီနေ့ သတင်းစာထဲမှာ မမလက်ရဲ့ ကျန်းမာရေး စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေရှိနေတယ်လို့ ကိုယ့်အကြောင်းပြောထားတာ ဖတ်လိုက်ရလို့လေ...’

‘ဟွန်း... ဒေါ်လေးခင်ခင်တို့ ကတော့ လုပ်ပြီ... အပြောတစ်မျိုး အလုပ်တစ်မျိုးပဲ... အစတုန်း ကတော့ ဒီအမျိုးတွေ ကို ပြတ်ပါတယ်ဆို...’

မေအိန္ဒြေဦးကလေးက နှုတ်ခမ်းစုကာ လေးခင်ခင်ကို ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

လေးခင်ခင်က သူ့ကို တင်တင်အေးက မေးဆက်ပြလိုက်သဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးသွားကာ မေအိန္ဒြေဦး၏ ပခုံးကလေးကို ကိုင်၍ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

‘အိန္ဒြေကလေးရယ်... ဒေါ်လေးခင်ခင် ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး... ခုကိစ္စက ဒေါ်လေးခင်ခင်ဘက်က စခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး... ဖြိုး သီရိဝေ မိသားစုဘက်က စခေါ်တာ... ပြီးတော့ အကြောင်းကိစ္စ ရှိနေတာကလဲ လူ တစ်ယောက် ရဲ့ သေရေး ရှင်ရေး ကိစ္စကြီး... ဒါကြောင့် မို့ပါ ကလေးရယ်...’

‘အင်းပေါ့လေ... ဒီလိုအကြောင်းပြချက်တွေ ရှိနေတော့လဲ အိန္ဒြေ ဘာပြောသာတော့မှာ လဲ... အိန္ဒြေ ကုသိုလ်ပဲပေါ့...’

‘ဟယ်... အိန္ဒြေကလေးကလဲ... လေးက တစ်ခါတည်း အပြတ်ထွက်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ... ဘာအားငယ်စရာရှိလို့လဲ... သူ့ကိစ္စ ဝိစ္စတွေ သူ သွားဆောင်ရွက်နေတဲ့ အချိန် အတိုင်းအတာတစ်ခုလုံးမှာ အန်တီအေး အိန္ဒြေနဲ့အတူ ရှိနေမှာ ပဲ ဥစ္စာကွယ်...’

‘ဟင်... အန်... အန်တီအေး အိန္ဒြေနဲ့ လာနေမယ်...’

‘အေးပေါ့... အပေါ်ထပ်ပဲ တက်ကြည့်ပါဦး... အိပ်ရာလိပ်တွေ အဝတ်အစား သေတ္တာ တွေ တောင် ယူလာခဲ့ပြီးပြီ...’

‘အဟင်း... ဟင်း... အစကတည်းက ဒီလိုပြောပါလားလို့...’

‘တကတည်း အပြောင်းအလွှဲ မြန်လိုက်တာ... ခုကျတော့လဲ မှီရတဲ့ မျက်နှာမျိုး...’

’

‘ဟုတ်တာပေါ့... အန်တီအေးရဲ့... အိန္ဒြေ့ဘက်ကလဲ စဉ်းစားကြည့်ဦး... အမေမရှိ အဖေမရှိနဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို မရှိရင် ဘယ်လောက် အားငယ်စရာကောင်းသလဲလို့...’

လေးခင်ခင်က သူ့အပေါ် သံယောဇဉ် ငြိတွယ်နေသူကလေး၏ ပခုံးကို မနာအောင် ဖျစ်ညှစ် လိုက်သည်။

‘ဒါနဲ့... ဒေါ်လေးခင်ခင်က ဘယ်တော့ ရန်ကုန်ကို သွားမှာ လဲ ဟင်...’

‘မမလတ် အခြေအနေက သိပ်စိုးရိမ်နေရတယ်ဆိုတော့ အချိန်မဆွဲဘဲ မနက်ဖြန်ပဲ... သွားလိုက်ချင်တယ်... အိန္ဒြေ့ရယ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘အိန္ဒြေ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျန်းမာအောင်နေပြီး စာကို ကြိုး စားနော်... စားမေးပွဲက တောင် လှည့် မြှောက်လှည့်နဲ့ အတော် ကို နီးလာနေပြီ...’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ... အိန္ဒြေ့အတွက် စိတ်ချပါ... ဒေါ်လေးခင်ခင်...’

‘ဒေါ်လေးခင်ခင်လဲ မမလတ် အခြေအနေ ကောင်းတာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန်လာမှာ ပါ... ဖြိုး သီရိဝေမှာ ဒေါ်လေးခင်ခင် ဘယ်လိုမှ နေလို့ မပျော်ပါဘူးကွယ်...’

‘ကဲ... ပြေလည်သွားကြပြီ မဟုတ်လား... ဒါဆိုရင် အိမ်ကကောင်တွေ ကို လေးကို ဟိုဘက်ကမ်းလိုက်ပို့ပေးဖို့နဲ့ ရထားလက်မှတ်ဝယ်ပေးဖို့ အေး... သွားပြောလိုက်ဦးမယ်... လေးကလဲ ဖြိုး သီရိဝေကို မနက်ဖြန် ညရောက်လာမယ့် အကြောင်း ဖုန်းဆက်...’

‘အန်တီအေးကလဲ လောလိုက်တာ... ထမင်း... စားသောက်ပြီးမှ သွားပါ... ဒီမှာ အသုပ်သုပ်လို့ ပြီးတော့မယ်...’

‘အေး... အေး အိန္ဒြေ့သဘော အိန္ဒြေ့ သဘော...’

(၁၁)

အမိမဲ့သား ရေနည်းငါးအသွင်ရှိလှသော မေအိန္ဒြေဦးကလေး တစ်ယောက်
ညက တစ်ည လုံး သူ့အနားတွင် ပူးပူးကပ်ကပ်ရှိနေသည်ကို လေးခင်ခင်သည်
သံလမ်းပေါ်တွင် တငြိမ့်ငြိမ့် ပြေးနေသော ရထားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာရင်းက
မြင်ယောင်မိနေ၏ ။

လေးခင်ခင်တွင် လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချနှင့် ပြီးသားပါ. . .။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် သူ့ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး သည်ကလေးမကို
ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက် သွားပါမည် ဟု. . .

‘အင်း. . . မမလတ် နေကောင်းသွားရင်တော့ ငါ ဟင်္သာတာကို ပြန်ရမှာ ပဲ. . .
မေအိန္ဒြေဦး ကို ကလေးကို ဖြိုး သီရိဝေကို ခေါ်ထားဖို့ ဆိုတာ ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မ
ဖြစ်နိုင်ဘူး. . . မမလတ် က မိန်းမသားမို့ အကျိုးရယ်. . . အကြောင်းရယ် ရှင်းပြရင် လက်ခံရင်
ခံဦးမယ်. . . ဟို တစ်ယူသန် တစ်ဇွတ်ထိုးသမားကြီး ကတော့ ပြောရမယ့်ပုံ မဟုတ်ဘူး. . .
ခုတောင် ငါ့ကို မမလတ်အတွက် ကြောင့် သူ ပြန်ခေါ်တာ. . . သူ့အလိုအရ ဆိုရင် ဖြိုး
သီရိဝေကို အရိပ်တောင်နင်းခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်. . .’

မမလတ် ကျန်းမာရေး ကိစ္စအတွက်လဲပါ. . . မိမိ ကိုယ်ကျိုးအတွက်လည်း
ပါနေသည်မို့ ဖြိုး သီရိဝေကို လာသာ လာရပေမယ့် နေမျိုးထူးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ကိုတော့
လေးခင်ခင် ဝန်လေး၍ နေမိ သည်။ အရာရာကို အုပ်စီး စိုးမိုးခြယ်လှယ်လွန်းနေသော သူ့ကို
မုန်းတီးခြင်းလည်းလေးခင်ခင်၏ ရင်

ထဲတွင် ဖြစ်မိနေသည်။

‘အို... ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်လေ... ဖြိုး သီရိဝေကို ပြန်ရောက်မှတော့

မီးစင်ကြည့်ကပြီး... ငါ့အတွက် ရသင့် ရထိုက်တာတွေ ကို ဖဲ့ယူရမှာ ပဲ... မမလတ်ကို ငါ့ဘက်ပါအောင် ပြန်စည်းရုံး နိုင်ဖို့လဲ လိုတယ်...’

တစ်ခရီးလုံးအတွင်း တွင် စိတ်ကို လွင့်မျော၍ လေးခင်ခင် ပါလာသည်မို့

အချိန်ကာလတွေ ကုန်ဆုံးသွားဖို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ သူ မစောင့်ခဲ့ရပေ။

သာရဝေါမှ ကြည့်မြင်တိုင် ဘူတာသို့ အချိန်ဘာမှ မကြာဘဲ ရောက်ခဲ့သလို သူ

ခံစားခဲ့ရ သည်။

ဣန္ဒြေရရ ထိုင်နေပြီး လူတွေ ရှင်းမှ ရထားတွဲ ပေါ်က သူဆင်းလိုက်သည်။

ဟိုဟိုသည်သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ မရှာရဘဲ သူ့ဆီကို

တစိုက်မတ်မတ်လာနေသော တူတော် မောင် နေမျိုးထူးကို တွေ့ ရပါ၏ ။

စပို့ရှပ် လက်စည်းအဖြူရောင် ... ဘောင်းဘီရှည်အဖြူရောင် နှင့် အဖြူရောင်

မင်းသား လူချောခန့်ကြီးကို ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ အတော် များများ က သတိပြု

ကြည့်ရှုမိနေကြသည်။

‘အင်း... ထူး ကတော့ နုပျိုပြီး ခန့်ချောချောနေတာပါပဲလား... ငါ့ မျက်စိထဲမှာ

ပိုပြီးတောင် နုပျိုနေသော တယ်လို့ ထင်မိတယ်...’

တူတော် မောင် အချောအလှ အခန့်ကြီး၏ အသွင်ကို လှမ်းကြည့်နေရင်းက

လေးခင်းခင် မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

ဆီလွန်သုံးမြှောင့် ပဝါလိမ္မော်ရောင် ရင့်ရင့်ကလေးကို ခြုံထားပြီး

လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးကို လက်ကဆွဲကာ ဣန္ဒြေရရ လျှောက်လှမ်းနေသော လေးခင်ခင်၏

အလှကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထင်ပေါ်လွန်းနေပါသည်။

‘ကြည့်စမ်း... ဒေါ်လေးခင်ရဲ့ အလှက ကျက်သရေရှိလိုက်တာ...

ဒေါ်လေးခင်ခင်ဟာ အဆင်းရှိသလို အချင်းရှိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် သာ ဖြစ်ခဲ့ရင် ဖြိုး

သီရိဝေရုံ ကျက်သရေဟာ တိုးဖြည့်ပေးနေသလို နေမှာပဲ ခုတော့...'

နေမျိုးထူး၏ ရင်ထဲတွင် စူးအောင့်နာကျင်၍ လာ၏။ အမျိုးဂုဏ်ကို မထိန်းသိမ်းတတ်သော မိန်းမ...

ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ်ဖျက်သော မိန်းမ...

ဖြိုး သီရိဝေရုံ၏ ကျက်သရေကို ညှိုးနွမ်းစေသော မိန်းမ...

‘ဟူး... ကြီးကြီးလတ်ကြောင့် သာ သူ့ကို ပြန်လက်ခံရတာ... တည်ငြိမ်စပြု နေတဲ့ ဖြိုး သီရိဝေရုံမှာ သူ ပြန်လာလို့ ဘာတွေ များ ထပ် ဖြစ်လာဦးမလဲ မသိဘူး... ငါ ရင်လေးလိုက်တာ’

‘ကား... ဘယ်မှာ လဲ ထူး...’

မပြုံးသော မရယ်သော မျက်နှာဖြင့် နေမျိုးထူးကို လေးခင်ခင်က မေးလိုက်သည်။

‘ထွက်ပေါက်နားတင်ပဲ... ပေးလေ အိတ်...’

‘ရတယ်... ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ပဲ ကိုင်မယ်...’

လေးခင်ခင်က ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွား၏။

နေမျိုးထူးက ဟန်ပါပါ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး လေးခင်ခင်၏ နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။

ဘူတာ အပြင်ဘက်ရောက်တော့ ဘယ်ကားတက်ရမှန်း မသိသော လေးခင်ခင်တစ်ယောက် ဟိုကြည့် သည်ကြည့် ဖြစ်နေ၏။

နေမျိုးထူးက သူ့ခါးကြားမှ ကားသော့ကို ဖြုတ်ယူပြီး နှစ်ဆန်းဆန်နီဆလွန်းကားဖြူဖြူကလေးတစ်စီး၏ တံခါးသော့ကို ဖွင့်လိုက်၏။

‘ဪ... ထူးက ကားတောင် ပြောင်းစီလိုက်မှကိုး...’

နေမျိုးထူးက နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလာသဖြင့် လေးခင်ခင်သည် ကားနောက်ခန်းတွင် သားရေအိတ်ကို ထည့်သွင်းပြီး ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်သည်။

ယာဉ်မောင်း ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသော နေမျိုးထူးက ကားစက်ကို နှိုး၍ ထွက်လိုက်သည်။

‘မမလတ်က ဘာ ဖြစ်တာလဲ...’

‘လေဖြတ်သွားတာ...’

‘ခု အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ...’

‘ဖြစ်စ ကတော့ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ ရှိတယ်...’

‘ခုကော...’

‘အင်း... ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်အထိတော့ အခြေအနေကောင်းလာပါပြီ..

.’

‘ခု... အစောင့် ဘယ်သူရှိနေသလဲ...’

‘ကုမ္ပဏီက အစောင့် မောင်သန်းရဲ့ မိန်းမ ဒေါ်ဌေးလာစောင့်ပေးတယ်... ခု ဒေါ်လေး ခင်ခင် ရောက်လာတော့ သူ့ကို မထားတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်...’

‘အဖော် တစ်ယောက် အပိုရှိတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား...’

‘ပိုက်ဆံပေးရတာ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး... ဖြိုး သီရိဝေမှာ လူရှုပ်တာ မကြိုက်လို့...’

လေးခင်ခင်သည် ကားမောင်းနေသော နေမျိုးထူးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာ မဲ့ခနဲ ဖြစ် သွားသည်။

‘ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ လူ ဘယ်မှာ လဲ... ဟင်္သာတမှာ ကုန်ခဲ့သလား’

‘ဘယ်လူကို မေးတာလဲ...’

‘ရှင်းရှင်းကလေးကို ရှုပ်အောင် မဖြေပါနဲ့...’

‘တို့အတွက် မရှင်းလို့ မေးတာပေါ့ ထူးရဲ့... တို့ သိချင်တာ ကိုငွေးအောင်ကို မေးတာလား၊ အစ်ကိုကြီး ဦးမင်းသိမ်းကို မေးတာလား...’

နေမျိုးထူး၏ ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားပြီး လေးခင်ခင်ထံသို့ ချာခနဲ တစ်ချက်လှည့် ကြည့်လာ၏။

‘အဟင်း... ကိုငွေးအောင်ဆိုတဲ့လူ ကတော့ တို့ဘဝထဲက လွင့်သွားတာ ကြာပြီ ထူး... အေး... တို့အတွက် ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးလို ကိုးကွယ်ထိုက်တဲ့ သူ ကတော့ အစ်ကိုကြီး ဦးမင်းသိမ်းပဲ...’

နေမျိုးထူး၏ ရင်ထဲတွင် မျက်နှာများ လှသော လေးခင်ခင်ကို စက်ဆုပ်မိသလို ဖြစ်လာ သည်။

သူ့မျက်နှာကြီးက သိသိသာသာကြီး... မည်းညိုနေသည်ကို တွေ့ရသော အခါ လေးခင် ခင်သည် မဲ့ပြုံး တစ်ချက်ပြုံး လိုက်မိပြန်၏။

‘ဒေါ်လေးခင်ခင်က ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ပြန်လာတာလဲ... ဒီ... ဒီ... ဦးမင်းသိမ်း ဆီကို ပြန်သွားမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိနေသေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား...’

‘အဟင်း... ဦးမင်းသိမ်းရှိရာကို ဒေါ်လေးခင်ခင် ပြန်ချင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် အချိန်မကျသေးဘူး ထူးရေ...’

‘ဘာလဲ... ရရာရကြောင်းတွေ ဒေါ်လေးခင်ခင်လက်ထဲ ဖြိုး သီရိဝေက ရပြီးမှာ လား ဟင်’

‘ထူး မှာ နေပြီ... အစ်ကိုကြီး ဦးမင်းသိမ်းရှိတဲ့ နေရာက ရွှေငွေဥစ္စာပစ္စည်း သယ်သွားဖို့ ဝေးလို့ ဒေါ်လေးခင်ခင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ ထားသွားမှရမှာ...’

‘ဗျာ...’

‘ဟုတ်တယ် ထူး... အင်မတန် သဘောထားပြည့်ဝပြီး စာနာတတ်တဲ့ တရားရှိတဲ့

သူတော် ကောင်းကြီး အစ်ကိုကြီး ဦးမင်းသိမ်းဟာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရှာပါပြီ...'

နေမျိုးထူးထံမှ နောက်ထပ်မေးခွန်းများ ထွက်မလာတော့ပါ။

သူသည် ကားကိုသာ ဂရုစိုက် မောင်းနှင်နေတော့၏ ။

‘ထူးကော ဒီအတိုင်းပဲလား...’

လေးခင်ခင်က စကားပြန်စလိုက်သည်။

‘ထူး ကတော့ အရင်အတိုင်းကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ... ခုလဲ ဒီအတိုင်းပဲ... နောင်လဲ ဒီအတိုင်း ပဲနေမှာ ပါ... ဒေါ်လေး ခင်ခင်...’

‘အေးပေါ့လေ... ပြောင်းလဲနိုင်စရာ အကြောင်းပေါ်မလာသေးသရွေ့တော့ ခု ထူးပြောနေ တဲ့ စကားတွေ က ထူးအတွက် ခိုင်မာနေဦးမှာ ပေါ့ကွာ...’

‘အမြဲတမ်း ခိုင်မာနေမှာ ပါ ဒေါ်လေးခင်ခင်... ထူး အတွက်တော့ မိန်းမပါမှ ဘဝပြည့်စုံတာ မဟုတ်ပါဘူး...’

‘အပြောမကြီးစမ်းပါနဲ့ ထူးရာ...’

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြည့်အဝ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ပြောနေတာပါ ဒေါ်လေးခင်ခင်...’

‘အင်း... ထူး... ထူး... အပြော ကတော့ မလျှော့စတမ်းဆိုတဲ့ လူစားမျိုးထဲကပဲ... မင်း ယုံကြည်ချက်တွေ ဘယ်နေ့ အရည်ပျော်မလဲဆိုတာ ဒေါ်လေးခင်ခင် မသေခင်တစ်နေ့တော့ မြင်ရဦးမှာ ပေါ့ကွာ...’

ထို့နောက် နှစ် ဦးသား အတွေ့ :ကိုယ်စီဖြင့် တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်၏ ။

လူတွေ က တိတ်ဆိတ်နေကြပေမယ့် ကားကလေးက မရပ်မနား ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ် တွင် တငြိမ်ငြိမ်ပြေးနေသည်မို့ မကြာခင် အချိန်တွင် ‘ဖြိုး သီရိဝေ’ ခြံဝင်းကြီးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏ ။

ခြံဝင်းကြီးထဲတွင် မီးရောင် တွေ က လင်းထိန်နေသည်ကဲ့သို့ ထည်ဝါသော ...

‘ဖြိုး သီရိဝေ’ မည် သော နှစ် ထပ်တိုက်ကြီး၏ အဆောင်တွေ ... အခန်းတွေ တွင် လည်း မီးရောင် တွေ က ထိန်ထိန် လင်းနေသည်။

‘အင်း... ဖြိုး သီရိဝေ ကတော့ ဘယ်တော့မှ အရောင် မမိန့်ဘဲ အမြဲလှပနေတာပါလား... ဒီနေရာမှာ တော့ ထူးကို ချီးကျူး မိပါရဲ့...’

လှမ်းတွေ လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး လေးခင်ခင် ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရသော တူတော် မောင်ကို ကျိတ်၍ ချီးကျူး မိလိုက်သည်။

ခြံဝင်းတံခါးကို တစ်စုံ တစ်ယောက် က ဖွင့်ပေးလာသဖြင့် လေးခင်ခင်၏ မျက်လုံးများ က သူ့ထံ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

‘သူက ဘယ်သူလဲ... ဦးစွပ်ပရားကော ထူး... ဟင်...’

‘ဦးစွပ်ပရားကို သူ့သမီးက ဒလကို ပြန်ခေါ်သွားပြီး ဒါက ဝင်းစောင့်အသစ် ဦးကြီးစုလေ... တစ်ကိုယ်ရေတကာယသမားမို့ ဖြိုး သီရိဝေမှာ ခေါ်ထားလိုက်တာပဲ...’

‘ဟုတ်လား... ဦးစွပ်ပရားကို သူ့သမီးက ဘာ ဖြစ်လို့ ခေါ်သွားရတာ လဲ...’

‘ဦးစွပ်ပရားက အသက်ကြီးပြီလေ... ကျန်းမာရေး ကလဲ ဖောက်ဖောက်လာလို့ပေါ့... ဒါကြောင့် ထည့်လိုက်တာ...’

‘အဟင်း... ဦးစွပ်ပရားလဲ သနားစရာပဲ... အိုပယ်ဘဝကို ရောက်သွားမှကိုး...’

‘ဒေါ်လေးလေးခင်... ဒါ ထူးကို တမင်ရိနေတာလားဟင်...’

‘အို... မဟုတ်ပါဘူး... အဟင်း... ဟွင်း...’

‘ဒေါ်လေးခင်ခင် မှာ နေပြီနော်... ထူးဟာ ဘယ်တော့မှ လူတစ်ဦး တစ်ယောက် ကို ပစ်စလတ်ခတ် လုပ်မပစ်တတ်ဘူး... ကျေးဇူးရားတို့လဲ သိပ်သိတတ်တဲ့ ကောင်ပါ... ဦးစွပ်ပရား အိမ်ကထွက်သွားရတဲ့ ကိစ္စက သူ့သမီးက အတင်းပြန်ခေါ်လာလို့ပါ... သူ့ ကျန်းမာ ရေး အတွက်နဲ့ စားဝတ်နေရေး အတွက် ကိုထူးက သူ့သက်တမ်း ရှိနေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး တာဝန်ယူထားဆဲပါဗျ...’

သူ့အပေါ်တွင် အမြင်မကြည်မလင် ဖြစ်နေသော ဒေါ်လေးခင်ခင်ကို နေမျိုးထူးက ဒေါနှင့် ပြောလိုက်သည်။

ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေမိသော ဒေါ်လေးခင်ခင်လည်း နေမျိုးထူး၏ စကားအဆုံးတွင် မျက်နှာ ကလေး တည်ကြည်သွားတော့သည်။

နေမျိုးထူးသည် ဖြိုး သီရိဝေ တိုက်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ကားကလေးကို ဆောင့်ရပ် ပစ်လိုက်သည်။

‘အမေ...’

လေးခင်ခင် ကိုယ်ကလေး ရှေ့သို့ ယိုင်ထိုးခဲ့ရသည်။

‘ဖြည်းဖြည်း လုပ်စမ်းပါ ထူးရာ...’

နေမျိုးထူးသည် လေးခင်ခင်ကို ခပ်စုစုမျက်နှာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းကာ ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်၍ တိုက်ထဲသို့ ဝင်သွား၏ ။

လေးခင်ခင်လည်း သူ့လက်ဆွဲ သားရေအိတ်ကြီးကို ဆွဲယူ၍ တိုက်ထဲသို့ လိုက်ဝင်ခဲ့သည်။

ဖြိုး သီရိဝေ၏ ဧည့်ခန်းကြီးက သန့်ရှင်းလှပပြီး တောက်ပြောင်နေသော ပရိဘောဂတွေ နှင့် ဆင်ယင်ခင်းကျင်းထားသည်ကို လေးခင်ခင်သည် သူ့ကို ဖြတ်နေရင်းက သတိပြုမိလိုက်၏ ။

နေမျိုးထူးက မမလတ်၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားသဖြင့် လေးခင်ခင်လည်း နောက်ကနေ လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။

မမလတ်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် ဆေးအလူးခံနေရာမှ နေမျိုးထူးနှင့် လေးခင်ခင်ကို တွေ့ လိုက်ရသဖြင့် သူ့လက်ကို ကာ၍ ဆေးလူးပေးနေသော အမျိုးသမီးကို တားလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးသည် မမလတ်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် စောင်ကလေးကို လွှမ်းခြုံ

ပေးလိုက်ပြီး ဆေးပုလင်း၏ အဖုံးကို ပိတ်ရင်းက အခန်းတွင် မှ ရှောင်ထွက်သွားခဲ့သည်။

လေးခင်ခင်သည် လက်ထဲက သားရေအိတ်ကို အခန်းထဲက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချလိုက်ပြီး နုပျိုခြင်းများ ပျောက်ပြယ်လွင့်စဉ်၍ အလွန်အမင်း အိုမင်း ကျဆင်းသွားသော ရုပ်ကို ဆောင်နေ သည့် သူ့ မမလတ်အား မဝံ့မရဲလှသော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

မမလတ်ကလည်း အရောင် တွေ မွဲလွန်းလှသော မျက်လုံးများ ဖြင့် သူ့ကို အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေပြီးမှ...

‘အမှိုက်မလေး နင် ပြန်လာသေးတယ်နော်...’

‘အို... ကြီးကြီးလတ် မငိုနဲ့လေ... ကြီးကြီးလတ် စိတ်ချမ်းသာအောင် ထူး အားလုံး လုပ်ပေးနေပြီပဲ...’

‘အင်း... အင်းပါ ထူးရယ်...’

ဒေါ်သင်းမေသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ပြီး သူ့မျက်ရည်တွေ ကို သုတ်လိုက်သည်။

‘မမလတ် စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျန်းမာလာအောင် နေပါ... မမလတ်ကို ပြုစီစဉ် လေး ပြန်ရောက်လာခဲ့တာပါ... မမလတ်ရယ်...’

လေးခင်ခင်သည် ခုတင်အနီးသို့ တိုးရွှေ့သွားပြီး အစ်မလတ် ဖြစ်သူ၏ လက်ကို အသာဆုပ် ကိုင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

‘လေးခင်ခင်... နင်... နင်... မမလတ်တို့နဲ့ တစ်သက်လုံး အတူနေဖို့ ပြန်လာခဲ့တာ လားဟင်...’

လေးခင်ခင်ထံမှ အဖြေကို သူလည်း သိလိုလှဟန်ဖြင့် နေမျိုးထူးကပါ သူ့မျက်နှာကို လှမ်း ကြည့်နေသဖြင့် လေးခင်ခင်သည် အဖြေတစ်ခုကို ပေးလိုက်ရ၏ ။

‘မမလတ်တို့ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် လေး... နေမှာ ပါ...’

‘ဟဲ့... အမိုက်မရဲ့... ကိုယ့်အသွေးအသား ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ရောက်လာတာ
စိတ်မချမ်းသာဘဲ ရှိပါ့မလားဟင် ရှိပါ့မလား...’

ရင်ထုမနာရှိလှဟန်ဖြင့် ဒေါ်သင်းမေက ပြောလိုက်၏။

‘ကဲ ကဲ... ကြီးကြီးလတ်... စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးထားပြီး ရောဂါ
ပျောက်အောင် လုပ် နော်... ကြီးကြီးလတ်နေကောင်းမှ ထူးလဲ ခရီးထွက်စရာရှိတာကို
ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ထွက်နိုင်မှာ...’

‘အေးပါ ထူးရယ်...’

‘ကဲ... ထူး ချိန်းထားတာ တစ်ခုရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်... ထူး
အပြန်သိပ်နောက်ကျမယ် ဆိုရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်...’

‘အေး အေး...’

နေမျိုးထူးသည် သူ့ဒေါ် လေးခင်ခင်ထံသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးနောက်
ခြေလှမ်းကျဲများ ဖြင့် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွား၏။

(၁၂)

ဒေါ်သင်းမေသည် သူ့လက်တွေ ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ငိုကျနေသော
ညီမငယ်ကို အတန် ကြာအောင် စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ... ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။

‘ကဲ ကဲ... လေးခင်ခင် ကိုယ့်အိပ်ခန်း ကိုယ်ပြန်ပြီး အဝတ်အစားပါ လဲပြု
ပြီးတော့မှ မမလတ်ဆီ ပြန်လာခဲ့... နေ့ခင်းက ထူး... မငွေကို အခန်းရှင်းခိုင်းသံ ကြားတယ်.
..လိုတာရှိ ရင်လဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ လုပ်ပေးတော့ အေး...’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမလတ်...’

‘ဪ... အပြင်ရောက်ရင် မငွေကို မမလတ်အခန်းထဲ ပြန်လွှတ်လိုက်...
ဆေးလူးလို့ မပြီးသေးဘူး...’

‘လေး... လာလိမ်းပေးပါ့မယ်...’

‘နေပါအေ... ခရီးပန်းလာပါတယ်... နားပြုစားသောက်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့ပါ...’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလတ်...’

လေးခင်ခင်သည် နှေးကွေးလေးလံနေသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အစ်မကြီး ဖြစ်သူ
ဒေါ်သင်းမေ၏ အိပ်ခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။

သူ အပြင်ရောက်တော့ ချထားခဲ့သော လက်ဆွဲအိတ်ကို မတွေ့ရတော့ပါ။

‘ဒေါ်ငွေ... လေးရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကော ဟင်...’

‘ဟို... ဆရာထူးက မလေးခင်ခင်ရဲ့ အခန်းထဲ သွားပို့ခိုင်းလို့
ဒေါ်ငွေသွားထားလိုက်ပါ တယ်...’

‘ဪ... ဟုတ်လား... ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်ငွေ... ဟိုလေ မမလတ်က သူ့ကို
ဆေးဆက် လူးပေးပါဦးလို့ ဒေါ်ငွေကို မှာ လိုက်တယ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... ခုပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်...’

လေးခင်ခင်သည် အဆစ်ချိုး ကျွန်းလှေကားကြီးဆီသို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့ပြီး
အပေါ်ထပ်ဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

အပေါ်ထပ် ညာဘက်စင်္ကြံထောင့်ရှိ သူ့အိပ်ခန်းတွင် အခန်းဆီး လှလှ
စိမ်းနုရောင် ကလေးက လေတွင် လွင့်နေပြီး လင်းဖြာနေသော အလင်းရောင် ကိုလည်း တွေ့
မြင်လိုက်ရသည်။

‘ဪ... ငါ တစ်ချိန်က အကျဉ်းခန်းလို့ သက်မှတ်နေမိတဲ့ ငါ့အခန်းကို ငါ

ပြန်ရောက်ရ တော့မှာ ပါလား... အကြောင်းအမျိုးမျိုးတွေ ကြောင့် ငါ မျက်ရည်နဲ့

မိတ်ဖွဲ့ခဲ့ရတာ တွေ ကို မြင် ယောင်လာမိပါရဲ့...'

မဲ့ပြုံး ကလေး ပြုံး ရင် လေးခင်ခင်သည် ဟင်းလင်းပွင့်နေသော အိပ်ခန်းထဲသို့
ဇာခန်းဆီး စိမ်းနုနုကလေးကို ဖယ်ရှားကာ ဝင်လိုက်သည်။

ခုတင်... ခြင်ထောင်... အိပ်ရာနှင့် မှန်တင်ခုံ ဗီရိတွေ က အရင်က အတိုင်းပါပဲ.
.. လက်ရာတွေ မပျက် ထားခဲ့ပုံထောက်တော့ သူ တစ်နေ့ပြန်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဖြိုး သီရိဝေ
မိသားစုက သိနေလေဟန်ရှိ၏ ။

‘အင်း... ဒီတစ်ခါ ပြန်လာတာ ကတော့ ချောင်ပိတ်ပြီး အနှိပ်စက်ခံရဖို့...
မျက်ရည်ကျဖို့ မဟုတ်တော့ဘူး... အခန်းလေးရေ... ထုသားပေသားကျပြီး ဘာကိုမဆို
ကြုံကြုံခံနိုင်တဲ့ စိတ်သစ် လူသစ်နဲ့ တို့ပြန်လာခဲ့တာပဲကွယ်... အဟင်း...’

လေးခင်ခင်သည် အသံထွက်အောင် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး သူ့ ဗီရိကို
ဖွင့်လိုက်သည်။

သူ ထားခဲ့သော အဝတ်အထည်များ သည်အတိုင်လက်ရာမပျက်ရှိလျက် ဆဲပါ...။

လေးခင်ခင် တစ်ယောက် ကျေနပ်အားရ ဖြစ်သွားပြီး သူ့ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကို
ဖွင့်ကာ ဗီရိထဲသို့ အဝတ်အထည်နှင့် အသုံးအဆောင်များ ကို ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်
ခြေလက်များ ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီး အိမ်နေ အဝတ်အစားတစ်စုံကို ထုတ်ယူ၍
လဲလှယ်လိုက်၏ ။

ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးရှေ့တွင် သူ့ကိုယ်ကို သူပြန်၍ ကြည့်ရှုသုံးသပ်ကြည့်နေစဉ်
အခန်းဝ က ဒေါ်ငွေ၏ အသံ ထွက်လာ၏ ။

‘မလေးခင်ခင်...’

‘ဘာလဲ ဒေါ်ငွေ’

‘ထမင်းပွဲ ပြင်လိုက်ရမလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြင်လိုက်ပါ...လေး ခုပဲ လာခဲ့မယ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...’

ဒေါ်ဌေးအိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပြီး မရှေးမနှောင်းတွင် လေးခင်ခင်လည်း
ဆင်းလိုက်လာခဲ့ သည်။

ထမင်းစားခန်းထဲတွင် အရန်သင့် ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းပွဲကို လေးခင်ခင်
တွေ့ ရသည်။

‘အို...ဟင်းတွေ က စုံလှချည်လား... ဒါတွေ ဒေါ်ဌေးချက်တာလားဟင်...’

‘မဟုတ်ပါဘူး... ဒေါ်ဌေးမှာ အစ်မကြီးမလတ် ဝေယျာဝစ္စနဲ့ မီးဖိုဆောင်ဘက်
လှလှသွား နေရတာ မို့ ဒီလို မချက်နိုင်ပါဘူး... ဒီဟင်းတွေ က ဆရာထူး အလုပ်ကအပြန်
ဆိုင်က ဝင်ဝယ်လာ ခဲ့တာတွေ ပါ... မလေးခင်ခင် လာရင်စားဖို့တဲ့’

‘အလို...လေး ဖို့ ဟုတ်လား...’

‘ဟုတ်ပါတယ်...’

‘ကြားသားမိုးကြိုး... ဒီစေတနာမျိုး တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံဖူးပါတယ်...
အဟင်း အိပ်မက် မက်နေသလိုပါလား...’

ဒေါ်ဌေးက လေးခင်ခင်ကို အံ့အားသင့်သော မျက်နှာကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်နေ၏ ။

‘ဪ... သူ အံ့အားသင့်ရှာမှာ ပေါ့လေ... ဖြိုး သိရှိရဲ့ ရာဇဝင်ကို သိမှ
မသိတာပေဘဲ ကိုး’

‘ဒေါ်ဌေးကော စားပြီးပြီလား...’

‘ဟုတ်ကဲ့... မမကြီး... မမလတ်ကို ကျွေးပြီးတာနဲ့ တစ်ခါတည်း
စားလိုက်ပါတယ်...’

‘ဒါဆိုလဲ မမလတ်နဲ့ သွားနေလိုက်ပါ... လေး... စားပြီးရင် လာခဲ့မယ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

လေးခင်ခင်သည် တူတော် မောင်က စေတနာ တလဟောဖြင့် ဝယ်ချလာသော တရုတ် ဟင်းလျာအမည် မည် အစုံစုံများ ကို ကြိုက်နှစ်သက် ရာရွေး၍ စားလိုက်သည်။

ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ဟုတ်တိပတ်တိ အစားမစားလာသဖြင့် ခုစားလို့ ကောင်းနေ၏ ။

စားရင်းကလည်း သူ့အပေါ် စိတ်ထားပြောင်းလဲလာပုံရသော တူတော် မောင် နေမျိုးထူး အကြောင်းကို စဉ်းစား၍ လာမိသည်။

‘ကိုထူး ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ငါ့အပေါ် စိတ်ပြောင်းလဲ လာတာလဲ... အကြောင်းတော့ ရှိရ မယ်... အင်းပေါ့လေ... သူ့စေတနာ မှန် မမှန်ဆိုတာ သိလာမှာ ပါပဲ... စောင့်ကြည့်ရသေးတာ ပေါ့...’

လေးခင်ခင်သည် ထမင်းပန်းကန်ကို လက်စသိမ်းပြီး စားပွဲကို သိမ်းဆည်းထားပြီးနောက် ဒေါ်သင်းမေ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ဒေါ်သင်းမေသည် ပုတီးစိပ်နေရာမှ သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ လေးခင်ခင် ဝင်လာသည့်ကို တွေ့ ရ၍ ရပ်နားလိုက်သည်။

‘စားပြီးခဲ့ပြီလား...’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမလတ်...’

‘ထိုင်စမ်းပါဦး အေ...’

လေးခင်ခင်သည် ဒေါ်သင်းမေ၏ ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ညည်း ခုလို ဖြိုး သီရိဝေကို ပြန်လာတာကို ဟိုကောင် ငွေးအောင်က
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူရဲ့ လားဟင်...’

‘သူနဲ့ လေး ကွဲသွားကြတာ ကြာပါပြီ မမလတ်...’

‘ဟေ... ဒါ... ဒါဆိုရင် ညည်း ဟင်္သာတမှာ ဘယ်သူနဲ့ သွားနေတာလဲ...’

မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး နှင့် ဒေါ်သင်းမက မေးလိုက်သည်။

‘အစ ကတော့ လေး... သူငယ်ချင်း မတင်တင်အေးနဲ့ နေတာပါ... နောက်တော့
မလွဲ မရှောင်သာတဲ့ အကြောင်းကြောင့် ... လေး... နောက်အိမ်ထောင် ထပ်ပြု
လိုက်ရပါတယ်... မမလတ်...’

‘အောင်မယ်လေး လေးခင်ခင်ရယ်... ညည်းလုပ်ရပ်တွေ ကလဲ လူကြားလိုမှ
မတော် ပါ လား... တို့အမျိုးထဲ သွေးဆိုးတဲ့ ညည်း... ဘယ်နှယ်ပါလာပါလိမ့်... အံ့တယ်အေ
... အံ့တယ်’

‘အ ဖြစ်မှန်ကို ပြောပြရင် ဒီလိုပဲ လေး အပြောခံရမယ်ဆိုတာ လေးကြုံ
တင်သိပြီးသားပါ... ဒါကြောင့် လဲ လေး... ဖြိုး သီရိဝေနဲ့ အကင်းဆုံးနေခဲ့တာပါပဲ... ခု... ခု
မမလတ်တို့ ပြန်ခေါ် လို့သာ...’

‘အင်းပေါ့လေ... ညည်းအတွက် ဒါထောက်ပြစရာကြီးတစ်ခု ရသွားပြီပေါ့...
ညည်းအ ဖြစ်လဲ ညည်း စဉ်းစားကြည့်ဦး... သုံးကျောင်းပြောင်းတဲ့ ရှင်... သုံးလင်ပြောင်းတဲ့
မိန်းမ’

‘အို... မမလတ် တော် ပါတော့... ဒီအကြောင်းတွေ အဟောင်းကနေ
အသစ်ပြန် ဖြစ် အောင် အစ မဖော်ဘူးဆိုမှ လေး ဒီလိုပြန်လာနိုင်မယ်လို့ ပြောတော့...
ထူးက ပြီးခဲ့တာတွေ မေ့ပစ်လိုက်ကြပါပြီဆို... ခုတော့...’

လေးလေးခင်သည် ဝမ်းနည်းစိတ်များ စိုးမိုးလာသဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်
ဘက်ဖြင့် အုပ်ကာ ငိုရှိုက်မိတော့သည်။

ဒေါ်သင်းမေလည်း သူညီမထွေးကလေးကို ကြည့်ပြီး တရှုံ့ရှုံ့ ငိုလေ၏။

ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်း ဘဲလ်သံက မြည် လာသည်။

လေးလေးခင်သည် ပါးပြင်နှစ် ဘက်ပေါ်မှ မျက်ရည်တွေ ကို လက်ဖဝါးဖြင့် သုတ်ချပြီး ဘဲလ် မြည် နေသော ဖုန်းရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့သည်။

‘ဟဲလို... ဖြိုး သီရိဝေကပါ...’

‘ဒေါ်လေးခင်ခင် ထူးပါ... ထူး... အိမ်ပြန်နောက်ကျမှာ မိုးလို့ ဆက်တာ...’

‘ကြီးကြီးလတ်ကော ဘာလုပ်နေသလဲ...’

‘ဒေါ်လေးခင်ခင်နဲ့ သူ စကားပြောနေကြတာလေ...’

‘ဪ... ခုမှပဲ ကြီးကြီးလတ် စကားပြောဖော်ရတော့တယ်... အိပ်ခါနီး သူ့ကို ဆေးတိုက်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်...’

‘စိတ်ချ... ဒါပဲလား’

‘ဒါပဲ...’

တစ်ဘက်ဖုန်း ပြန်ချသွားသည်မို့ လေးခင်ခင်သည် မခန်းခြောက်သေးသော မျက်ရည်စ တွေ ကို သုတ်ရင်း သူ့အစ်မကြီး၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

‘ဘာတဲ့လဲ... ထူးက အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်တဲ့လား... လေးခင်ခင်...’

အိပ်ခန်းဝဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသော ဒေါ်သင်းမေက မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်... နောက်ကျမယ်တဲ့...’

‘အင်း... ခုမှပဲ ထူးလဲ သဘောရှိ နေနိုင်တော့မယ်... သူ့ခမျာ မမလတ်အတွက်နဲ့ ကိုယ်ပိုင် လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ ကြာပြီပဲ...’

‘ဪ... ထူး... ထူးအသံက မြူး နေတာပဲ... ငါ ရောက်လာလို့ သူ မမလတ်ကို

ကြည့်ရှုရတဲ့ ဝဋ် ကင်းလွတ်သွားပေတာကိုး...'

‘ထူးဟာ... ယောက်ျားသားလေးတန်မဲ့ ဖြိုး သီရိဝေအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတယ်... မမလတ်အပေါ်မှာ လဲ သံယောဇဉ်ကြီးတယ်... သူ့နေရာမှာ တခြားယောက်ျား တစ်ယောက် သာ ဆိုရင် အိမ်ထောင်ရက်သားပြုသွားတာ ကြာပြီ...’

‘ဇီဇာကြောင်ပြီး အကြိုက်မတွေ့ နိုင်သေးလို့ နေမှာ ပါ မမလတ်...’

နေမျိုးထူး၏ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြောလာတော့ လေးခင်ခင်၏ လေသံက မာလာ၏ ။

‘ဒီလို မပြောနဲ့ လေးခင်ခင်... သူ့ ကိုယ်ကျုံး ထက် ထူးဟာ အဒေါ်တွေ အမေတွေ နဲ့ ဖြိုး သီရိ အတွက်ကို အမြဲ ရှေ့တန်းတင်နေတဲ့ သူပါအေ...’

‘အဟင်း... လေး အပြောမှာ တယ်ပဲ ထားပါတော့ မမလတ်ရယ်...’

စကားနည်းရန်စဲ ဖြစ်အောင် လေးခင်ခင်ကပဲ နေမျိုးထူးအကြောင်းကို တစ်ခန်းရပ်ပစ်လိုက် သည်။

သည်တော့ ဒေါ်သင်းမေက ခေါင်းစဉ်တစ်ခုသို့ ပြောင်းသွား ပြန်၏ ။

‘ညည်းကို တစ်ခုမှာ ထားရဦးမယ် လေးခင်ခင်...’

‘ဘာများ လဲ မမလတ်...’

‘ဖြိုး သီရိဝေကို မင်းမင်း အခုတလော အဝတ်အထွက် များ နေပြန်ပြီ...’

‘အဲဒီ တော့...’

‘ညည်းသိပါတယ်လေ... ထူးက မင်းမင်းကို ကြည့်မရဘူးဆိုတာ...’

‘ဒါဆိုလဲ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီကို အဝင်အထွက် ပြုထားသလဲ မမလတ်ရယ်...’

‘ညည်း... ဒီလို ခွစကားမပြောနဲ့... ငါ နေမကောင်းလို့ လာမေးတာ နှင်လွှတ်ရမလား အေ...’

‘မမလတ်ရယ်... ဒီစိတ်တွေ ဖြိုး သီရိဝေမှာ ရှိကြတုန်းပဲလား... မင်းထူးဝေက
မမလတ်နဲ့ လေးရဲ့ မောင်အထွေးလေးပါ... ထူးရဲ့ ဦးလေးငယ်ပါ...’

‘ဒါတော့... ဒါပေါ့အေ... အသွင်မတူကြတာကို ညည်းက မေ့ပစ်လိုက်ပြီလား...
. သူ့အမေ ရှိနေသရွေ့ ငါတို့ မင်းမင်းကို နေရာမပေးနိုင်ဘူးအေ... ညည်း ဘာပြောပြောပဲ...’

‘ဪ... မမလတ်... မမလတ် ရောဂါ ဖိစီးနှိပ်စက်ခံရပြီး သေဖို့လမ်းကို
တစ်ဝက်ဘက် ကျူး နေတာတောင် မာန်မာနတွေ မချစ်ပစ်သေးပါလား... အင်း... ဖြိုး
သီရိဝေမှာ ပြောင်းလဲမှု တွေ မရှိသေးပါလား...’

‘လေးခင်ခင်...’

လေးခင်ခင်က အစ်မ ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ညည်း... မသိတာတွေ အများ ကြီး ရှိသေးတယ်... မင်းမင်းက
ထူးလိုလားသလို ပညာ ရေး ကို မလိုက်စားဘူး... သူ လိုက်စားနေတာ မဘက် သိရဲ့ လား...
ဒါကို မအလုပ်သူကလဲ ဆုံးမဖော်မရဘူး... မျက်စိမှိတ် နားပိတ် လွှတ်ထားနေတော့တာပဲ...
ညည်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူပညာရေး အတွက် ထူးက ဘယ်လောက်ဆက်ပြီး ကြည့်ရှု
ထောက်ပံ့နေသလဲဆိုတာ...’

သည့်လို ပြောတော့လည်း ဟုတ်ပေသား...။

မင်းထူးဝေတွင် မအေ၏ ရုပ်အဆင်းအပြည့်အဝပါ၍

မိန်းမချောကလေးချောလှသော်လည်း ဉာဏ်ပညာဘက်တွင် တော့ ခပ်ထူထူထဲထဲ ဖြစ်သည်။
သူ့ထက် အသက်ဆယ်နှစ် ခန့်ငယ်သော ဦးလေးလေးကို နေမျိုးထူးက တာဝန်သိတတ်စွာ ဖြင့်
ပညာရေး ပိုင်း ဦးစားပေးစေခဲ့သော်လည်း ဖြိုး သီရိဝေ မိသားစုကို မအေစကား
နားယောင်၍ မင်းထူးဝေက ကလန်ကဆန် လုပ်ခဲ့သည်ပဲကိုး။

ရင်ထဲ မောဟိုက်သွားသည်မို့ လေးခင်ခင်သည် ပင့်သက်ကြီး ရှိုက်လိုက်မိ၏ ။

‘အင်း... ငါဟာ လွတ်လပ်တဲ့ မိုးကောင်းကင်လေဟာပြင်ကြီးထဲမှာ

ပုံသန်းပျော်ရွှင်နေတဲ့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကို လှောင်ချိုင်းထဲအပိတ်ခံလိုက်ရသလို
ခံစားနေရပါလား... ငါ့အတွက် တော့ ဖြိုး သီရိဝေဟာ အရာရာကို ချုပ်နှောင်ထားတဲ့
လှောင်ချိုင်းပါပဲလား...'

လေးခင်ခင်သည် စိတ်လက် မသက်မသာ ရှိလှဟန်ငြိမ့် အစ်မလတ်၏
မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် မျက်စိကိုမှိတ်၍ စိတ်ပုတီးကို စိတ်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

လေးခင်ခင်လည်း အသာပင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး တွေ့ ရာ
စာအုပ်တစ် အုပ်ကို ဆွဲယူ၍ ဖတ်နေလိုက်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ စိတ်တွေ က ဖတ်နေသော စာထဲတွင် ရှိမနေပါ...
ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ဘဝကလေးတစ်ခုအ ဖြစ်သို့ ဆောင်ကျဉ်းပေးခဲ့သည့်
မေအိန္ဒြေဦးကလေးတို့၏ နေအိမ်ဆီသို့ ရောက်ရှိနေ၏ ။

‘အင်း... အိန္ဒြေကလေးတော့ ငါ့ကို သတိရနေမလား မသိဘူး... ငါ ကတော့
သူ့ကို သတိရမိနေလိုက်တာ... မနက်ဖြန်ကျရင် ဖြိုး သီရိဝေကို ချောချောမောမော
ငါရောက်ကြောင်း အေးနဲ့ အိန္ဒြေကလေးဆီကို စာထည့်ရဦးမယ်...’

